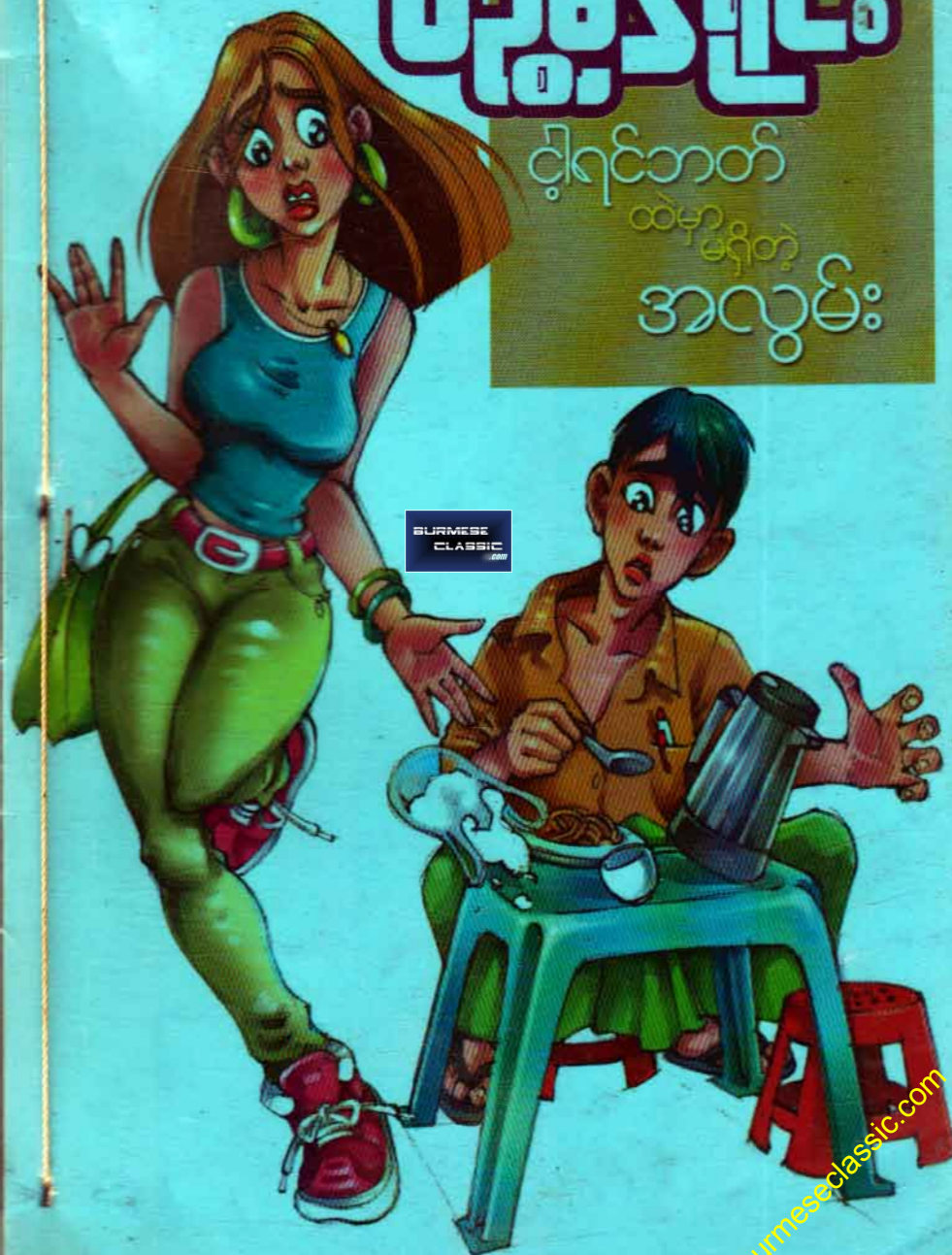

ပျံ့နှံ့ရင်း

ဦးရင်ဘတ်
ထဲမှာ မရှိတဲ့
အလွမ်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ငြိမ်းမိန့်ပြည်ပသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မှီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မရှိတဲ့အလွမ်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၃၉၉၁၁၁၁
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၄၁၉၁၂၁၁
စီစဉ်သူ	-	သန့်စင်ထွန်း
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	-	ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်
ကွန်ပျူတာစာစီ	-	ကြယ်ပွင့်
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	-	အာကာ
အပုံးပလင်	-	EAGLE
အတွင်းပလင်	-	အေဇက်
စာအုပ်မျှပ်	-	ဂုဏ်မာန်
အတွင်းပုံနှိပ်နှင့်	-	ဒေါ်ကြည်ဖြာသွယ် (၀၉၁၂)
မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်	-	ဝင်းတိုးအောင်ပုံနှိပ်တိုက်
		အမှတ် ၁၈၊ လမ်း ၅၀၊
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်သင်းသင်းမွန်
		သင်းစာပေ (ပြ-၀၄၂၃၂)
		အမှတ် ၁၀ ၊ ရတနာမြိုင်လမ်း။
		လှည်းတန်း ၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်။
အုပ်ရေ	-	၁၀၀၀
စာနိမ့်	-	၁၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅ . ၈၃

ပဉ္စမဒီရိုင်း

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မရှိတဲ့အလွမ်း / ပဉ္စမဒီရိုင်း - ရန်ကုန်။

သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၄၉ - စာ။ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀ စင်တီမီတာ

(၁) ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မရှိတဲ့အလွမ်း

တစ်ခါက ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ခဲ့ဖူးသော
အရုဏ်သစ်ပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်
ကလေးငယ်များသို့

ပျော်ရွှင်မှုဟာ
ဝယ်လို့ရပါသလား ...!!!
မြန်ရာဘဝမှာ
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
စိတ်ခါတ်ကို ကြုံနိုင်အောင်မွေး
ကျွန်တော့်အပိုတော့
ရှင်သန်မှုမဟာ
နေ့စဉ်လေ့ရွက်သိချင်းဆိုလို့ပေါ့။

အခန်း (၁)

အုန်းမောင်းခေါက်သံက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် နောက်ထပ်အုန်းမောင်းသံတွေက ပေါ်ထွက်လာ ပြန်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အုန်းမောင်း ခေါက်သံ၊ ကုလားတက်ခေါက်သံများက ဇမ္ဗူအေးကျောင်းတိုက်ဝင်းတစ်ခု လုံးမှာ နံနက်အရုဏ်တက်ဝယ် လွင့်ယုံလို့နေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သံပတ်ပေးထားသော နာရီနှိုးစက်ကလည်း မြည်လာပါသည်။ နာရီနှိုး စက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာကနေ ကျွန်တော်ထကာ ခြင်ထောင်ကြိုးတွေ ကို ဖြုတ်သိမ်း၊ အိပ်ယာတွေကို သိမ်းနှင့် အလျင်အမြန် လုပ်လိုက်ပါ သည်။ ထို့နောက် ခြင်ထောင်များကိုယ်စီထောင်ထားပြီး အစီအစဉ်ရှိနေ သော နေရာသို့ သွားလိုက်ပါသည်။

“ကလေးတွေ ထကြတော့ ကလေးတွေ ထကြတော့၊ မျက်နှာ သစ်မယ်၊ သွားတိုက်မယ်”

ခြင်ထောင်တစ်လုံးချင်းစီ လှုပ်ရမ်းပြီး ကျွန်တော့်နှိုးသံအဆုံး

ကြယ်ပွင့်စာပေ

မှာ ခြင်ထောင်တွေထဲမှာ အိပ်နေသော ကလေးငယ်တွေ နိုးလာပါသည်။ ထို့နောက် ခြင်ထောင်သိမ်းသူသိမ်း၊ အိပ်ယာသိမ်းသူသိမ်းနှင့် တိတ်ဆိတ်နေသော 'အရုဏ်သစ်' ပရဟိတလူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးကျောင်းသည် ဆူညံသက်ဝင်လို့ သွားပါသည်။

“ကလေးတွေ သိပ်မဆူနဲ့ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဆူနေဦးမယ်၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ လုပ်ကြတော့”

ကျွန်တော့်သတိပေးစကားအဆုံးမှာ မျက်နှာသစ်ဖို့ သွားတိုက်ဆေးယူသူက ယူ၊ ဆပ်ပြာခွက်ယူသူက ယူ၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါယူသူက ယူပြီး ကျောင်းအောက်တွင်ရှိသော ရေဘုံဘိုင်ဆီသို့ ကျောင်းလှေခါးက နေ ဆင်းသွားကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျောင်းရှေ့အရံစေတီသုံးဆူကို အပေါ်ကနေ တည်ထားပြီး ဂူကျောင်းသဖွယ်ရှိနေသော တိုက်အုပ်ဆရာတော်အခန်းဆီမှ ပဌာန်းတရားတော်အခွေဖွင့်သံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဒီနေ့အလှည့်ကျတဲ့ စိုင်းကိုနဲ့ သန်းကျော်တို့ မီးကို သေသေချာချာမွေး၊ ရေနွေးကို ဆူအောင်တည်နော်၊ ထမင်းကြော်ဖို့ ဆီကို အရမ်းအရွဲကြီးမသုံးနဲ့၊ ‘အီ’လို့ ကလေးတွေ မစားနိုင်ဘဲ နေဦးမယ်၊ ညက ပြုတ်ထားတဲ့ ပဲတွေလည်း ကြည့်ဦး၊ မာနေသေးလားလို့၊ မာရင် မြန်မြန်ပြုတ်၊ တော်ကြာ နောက်ကျရင် မနက်ကျောင်းတက်ရမယ့် ကလေးတွေ နောက်ကျကုန်မယ်”

“စိတ်ချ . . . အားလုံးစိတ်တိုင်းကျစေရမယ်”

စိုင်းကိုက မီးခြစ်ပြီး ထင်းပေါက်လေးတွေကို မီးညှိကာ ထင်းမီးမွှေးရင်းမှ လှမ်းပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်က မပြီးသေးပါ။ ဘုရားစင်ရှေ့သို့သွားပြီး အမွှေးတိုင်၊ ဆီမီးထွန်းရပါသည်။ သောက်တော်ရေလဲရပါသည်။ ထိုသို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စအပြီးမှာပဲ မျက်နှာသစ်ပြီးသွားသော

ကလေးငယ်များက ဘုရားစင်ရှေ့သို့ရောက်လာပြီး ဘုရားဝတ်တက်ဖို့ စီတန်းထိုင်လိုက်ပါသည်။ တိုက်အုပ်ဆရာတော်နှင့် လက်ထောက်တိုက်အုပ်ဆရာတော်နှစ်ပါးလည်း ဘုရားစင်ရှေ့သို့ ဘုရားရှိခိုးဝတ်တက်ဖို့ ကြွလာပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်ပါသည်။

“ဩကာသ . . . ဩကာသ . . . ကာယကံ . . . ဝစီကံ . . . မနောကံ x x x x x x x x”

‘အရုဏ်သစ်’ ပရဟိတလူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးကျောင်း ပရဝဏ်ထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးသံတွေက နံနက်အရုဏ်အတက်မှာ ညီညာသော အသံဖြင့် ကြည်နူးစရာကောင်းလို့ နေပါသည်။

“မင်းတို့တစ်တွေဟာ အတိတ်ကုသိုလ်ကံကြောင့် မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ အိုးအိမ်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး အခုလို ပရဟိတကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်၊ ကံကောင်းချင်တော့ ဒီကျောင်းက နေစရာပေးတယ်၊ စားစရာကျွေးတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အနာဂတ်တွေ ရှင်သန်ဖို့အတွက် ပညာတွေ သင်ပေးတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပေးတာကလည်း နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ခံခဲ့ရတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ဘဝတွေကို စာနာလို့ အလှူရှင်တွေက ဒီမြေကွက်လပ်ကို ဝယ်တယ်၊ ကျောင်းဆောက်ပေးတယ်၊ နေ့စဉ်စားဖို့ကအစ မင်းတို့ဝတ်ဖို့ အဝတ်၊ မင်းတို့ကျောင်းစရိတ်ကအစ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့တယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့က စည်းကမ်းရှိရှိနေထိုင်၊ ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုပြီး ပညာတတ်မြစ်အောင် လုပ်ပါ၊ ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေကို မေတ္တာပို့ပါ”

တိုက်အုပ်ဆရာတော်က ကလေးငယ်များကို ဩဝါဒစကားပို့ချနေပါသည်။ ‘အရုဏ်သစ်’ ပရဟိတလူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးကျောင်းမှာက မနက်

စောစော ဘုရားဝတ်တက်ပြီး တစ်ချိန်၊ ညနေဘုရားဝတ်တက်သည့် တစ်ချိန်၊ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် တိုက်အုပ်ဆရာတော် သို့မဟုတ် လက်ထောက် တိုက်အုပ်ဆရာတော် တစ်ပါးပါးက ဩဝါဒစကားဖြတ်ဟလေ့ရှိပါသည်။

“မနက်စောစောစာမစားမီ ကိုယ့်အခန်း၊ ကိုယ့်ကျောင်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ ခေါင်းလောင်းခေါက်ရင် စနစ်တကျတန်းစီပါ။ ဆူသံညံ့သံ မကြားရပါစေနဲ့၊ ဘေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက ကဲ့ရဲ့မယ်၊ ကဲ . . . ဒါပဲ၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ် . . .”

တိုက်အုပ်ဆရာတော်၏ စကားသံအဆုံး ကလေးများက ထိုင်ရာ မှ ထသွားကြပါသည်။

“စားပွဲဝိုင်း . . . ဆရာတော်နှစ်ပါးအရှက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ ဆွမ်း ပြင်ဖို့ ယူလာပါ”

ကျွန်တော့်စကားသံအဆုံး ကလေးငယ်နှစ်ဦးက စားပွဲဝိုင်းကို လိုန့်လာပါသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲဝိုင်းကို ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ချလိုက်သည်။

“ထမင်းကြော်ရရင် ဘုရားကိုအရင် ဆွမ်းတော်တင်ဖို့ သွားပြော”
ကလေးငယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အနားကနေ ထွက်သွားပြီး ဆွမ်းချက်ဆောင်ကနေ ဆွမ်းပန်းကန်ယူလာကာ ဘုရားကို ဆွမ်းတော် ကပ်လိုက်သည်။

“ဂလောင်! ဂလောင်!”

ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဘာတွေလိုအပ်သလဲဆို ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ညွှန်ကြားပြီး ဆွမ်းချက်ဆောင်ထဲ ထမင်းကြော် လို့ပြီးသလား ဝင်ကြည့်လိုက်၊ ကျောင်းတိုက်အပေါ်အောက် သန့်ရှင်းရေး လုပ်တာတွေကို ကြည့်လိုက်နှင့် ခေါင်းလောင်းခေါက်သံကြားသဖြင့် ထမင်း ကျွေးသည့်အဆောင်သို့ သွားလိုက်သည်။

စားပွဲတွေပေါ်မှာ ပန်းကန်တွေကို အစီအရီ စီထားသည်။ သန်း

ကျော်က ထမင်းကျော်တွေ တစ်ပန်းကန်ချင်းစီ လိုက်ထည့်နေသည်။

“ဆရာတော်နှစ်ပါးကို ဆွမ်းသွားကပ်ပါ”

ကလေးငယ်လေးဦးက အနီးအနားကနေ ထွက်သွားပါသည်။

“ဂလောင် . . . ဂလောင် . . .”

ခေါင်းလောင်းကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခေါက်လိုက်သည့်အခါ ထမင်းစားဆောင်ထဲသို့ ကလေးငယ်များ စီတန်းစွာ ဝင်လာပြီး ထိုင်ခုံ အသီးသီးရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ထမင်းကျွေးသော ကုသိုလ်ရှင်တွေ ကျန်းမာကြပါစေ . . . ချမ်းသာကြပါစေ၊ ထမင်းကျွေးသော ကုသိုလ်ရှင်တွေ ကျန်းမာကြပါစေ . . . ချမ်းသာကြပါစေ”

ကလေးများအားလုံး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့အပြီး အသီးသီး ကိုယ့် ထိုင်ခုံမှာထိုင်ကာ မနက်စာကို စားနေကြတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အဖို့ ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက မြင်ကွင်းတွေကို ပြန်လည်မြင်သောင့် နေမိပါသည်။

အသက်ဆယ်နှစ်သားအရွယ် မိမိရှိ၊ ဖမရှိဘဲ ဘဝမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ရွာကနေ ဤပရဟိတကျောင်းကို တည်ထောင် သူ၊ ဤကျောင်း၏ နှစ်ကျောင်းကျော်မှာရှိသော ‘မြတ်မင်္ဂလာ’ ကျောင်း တိုက်မှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ရွာရှိ ဒကာတစ်ဦးဆီလာရင်းမှ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိရှိသွားပြီး ခေါ်လာကာ ဆရာတော်အရှင် ဩဘာသကျောင်းတွင် နေထိုင်ရင်းမှ ယခုအရွယ်ထိ ရောက်လာခဲ့လို့ပါ။

“ကိုရှင် . . . ဘာငေးနေတာလဲ၊ စားလိုက်ဦးလေ”

သန်းကျော်က ရှေ့တွင်ချထားသော ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို မစားသေးဘဲ တွေးနေသော ကျွန်တော့်ကို လှမ်းသတိပေးပါသည်။ ထိုအခါ ကျမှပဲ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်ကာ ထမင်းကြော်ကို စားလိုက်ပါသည်။

“သန်းကျော် . . . မင်းတို့က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းပြေထားတော့ အတန်းကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ကလေးချင်း အနိုင်ကျင့်တာတွေသိရင် ဖြေရှင်းပေး၊ ဆရာတော်နှစ်ပါးကို လျှောက်၊ တစ်နေ့လုံးတက်ရတဲ့ ကျောင်းမှာ စာသင်တဲ့ ကလေးတွေဆီ ထမင်းချိုင့်ပို့တာလည်း နောက်မကျစေနဲ့၊ သူများမိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ထမင်းချိုင့်လာပို့ချိန်မှာ သူတို့မှာက မိဘဆွေမျိုးသားချင်းမရှိတော့ အဲဒီမြင်ကွင်းတွေမြင်ပြီး သူတို့စိတ် အနာတရ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ထမင်းချိုင့်ပို့တာ နောက်မကျစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ ကိုရှင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လို ဘဝတူတွေအတွက် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

သန်းကျော်က ထမင်းကြော်တွေ ထည့်ယူလာသည့် လှေကိုယူပြီး မီးဖိုချောင်ဖက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

မနက်စာ အဆာပြေစားပြီးသွားသော ကလေးတွေထဲမှ မနက်ပိုင်းကျောင်းတက်ရမည့် ကလေးအချို့က ကိုယ်နေသည့်နေရာ ကိုယ်သွားပြီး ကျောင်းဝတ်စုံတွေဝတ်ဖို့ လုပ်နေကြသည်။ နေ့လယ်မှ တက်ရောက်သင်ကြားရမည့် ကလေးတွေကတော့ ကျောင်းရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ဆော့ကစားနေသည့် အသံတွေက မနက်စောစော အော်မြည်နေသော ငှက်သံတွေနှင့် နင်လားငါလား အပြိုင်ဖြစ်နေပါသည်။

ကလေးတွေခမျာ ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ဆော့ခွင့်မှ မရှိတာ။ သည်လောက်တော့ ဤကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆော့ရင်း ကလေးပီပီ အော်ဟစ်ခုံန့်ပေါက်နေတာက အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါ။

သူတို့လေးတွေ ဤကဲ့သို့ ဆော့နေတာကိုက သူတို့ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ကြမ္မာဆိုးကြီးကို သတိမရဘဲ မေ့ပျောက်သလို ဖြစ်နေတာကိုက သူတို့အတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာခံစားမှု သက်သာစေသည့် အကြောင်း

တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုရှင် . . . ကျောင်းသွားခါနီး မြတ်မင်္ဂလာဆရာတော်က ကျောင်းကိုလာခဲ့ပါဦးလို့ မိန့်လိုက်တယ်”

“ဆရာတော်ကို ပြန်လျှောက်လိုက်ပါ၊ လာခဲ့မယ်လို့”

မြတ်မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်မှ ကိုရင်လေးက ကျောင်းဝင်းထဲက နေ ပြေးရင်းထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း စားစရာရှိတာ စားပြီးသွားသဖြင့် ကလေးတွေ ကျောင်းသွားခါနီး စာအုပ်တွေ စုံမစုံကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်လံသတိပေးရ၊ နေ့လယ်စာထမင်းချက်ဖို့ စီစဉ်ရနှင့် အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိ။

သည်လိုနေ့ရက်တွေမျိုးက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီလေ။

“မောင်ရှင် . . . ပရဟိတကျောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ဆိုပြီး ကျောင်းဝင်းထဲက လွတ်နေတဲ့ မြေကွက်လပ်လေးမှာ ကလေးတွေ ဗဟို သုတရစေဖို့ စာကြည့်တိုက်လေးတစ်ခုဆောက်ပြီး လှူချင်တယ်လို့ အလှူဒါယိကာတစ်ဦးက လာလျှောက်တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်နေ့လာမလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒီတော့ ဒီရက်တွေမှာ ကလေးတွေကို နေတာထိုင်တာ၊ ဝတ်တာ စားတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ စည်းကမ်းတကျရှိအောင် လုပ်ပါ၊ တော်ကြာ အလှူရှင်တွေ စိတ်ကွက်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ တိုက်အုပ်ဆရာတွေနဲ့ လက်ထောက်ဆရာတော်ကိုလည်း မှာရဦးမယ်”

“တင်ပါဘုရား . . . ”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မောင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာလိုလိုနဲ့ မောင်ရှင်တော် ဒီနှစ်ပြီးရင် ဘွဲ့ရပြီပဲ။ ဆရာတော်တော့ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေမရှိလို့ ဒီကျောင်းတိုက်ကိုခေါ်လာပြီး ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာ ကျောင်းထားပေးရကျိုးနပ်တယ်။ မောင်ရှင်က ပညာလည်း ကြိုးစားတယ်။ ကျေးဇူးလည်း သိတတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရင်း ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငွေကြေးအကူအညီမတောင်းဘဲ ကိုယ့်ငွေကိုယ်ရှာ ပညာသင်တဲ့ မာနက ယောက်ျားတိုင်းထားသင့်တယ်”

“မှန်လှပါဘုရား . . . တပည့်တော် သခင်စိတ်ဓါတ်ပဲ မွေးမြူပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို သနားအောင်ပြောပြီး ရမယ့်အထောက်အပံ့အတွက် ကျွန်စိတ်ဓါတ်မျိုး မမွေးမြူနိုင်အောင် တပည့်တော်ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာတွေကလည်း အသိပညာပေးခဲ့လို့ပါ။ တပည့်တော်အဖို့တော့ လူမမည်ဘဝမှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲမသိတဲ့ ရေရာမူမရှိတဲ့ ဘဝကနေ ဒီလိုပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေမှာ အနာဂတ်လှအောင် ဒီနေရာကို အရောက်ပို့ပေးတဲ့ အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးမေတ္တာတွေက ဘာနဲ့မှနှိုင်းလို့ မရအောင်ပါဘဲ”

“မှတ်ထား . . . မောင်ရှင်၊ တို့ရှင်တော်မြတ်ဘုရားလည်း မြွတ်ဟခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးတရားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့စေနဲ့တဲ့”

“တင်ပါဘုရား . . . နှလုံးသားထဲမှာ စွဲမြဲအောင် မှတ်ထားပါတယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆို ကျောင်းသွားရဦးမယ် မဟုတ်လား။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းလာသောအခါ ကျောင်းရှေ့ကွပ်ပျစ်ခုံပေါ်မှာ ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးတစ်ယောက် ရေနွေးကြမ်းထိုင်သောက်နေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“မောင်ရှင် . . . ရေနွေးကြမ်းသောက်ဦးလေကွာ . . . လာ”

“တစ်ခွက်လောက်တော့ ရပါသေးတယ်ဗျာ၊ ပြီးရင်တော့ ကျောင်း

သွားဖို့ လုပ်ရမှာ၊ ကားက နှစ်ဆင့်တောင် ပြောင်းစီးရမှာ”

ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးဘေးမှာ ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုကြီးစိုးငဲ့ပေးသော ရေနွေးကြမ်းကို သောက်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာတော်က မင်းကို တော်တော်အားကိုးတာပဲ။ အောက်ထပ်ကနေ ငါကြားနေရပါတယ်ကွာ၊ ဆရာတော်ပြောတာ မမှားဖူးကွ၊ ငါက ဒီကျောင်းကို မင်းထက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရပေမယ့် မင်းကို မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ မင်းဟာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားတဲ့ သူဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုရအောင် ဖြေတယ်။ မင်းဝါသနာပါတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကဘာသာရပ်ကိုပဲ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ သင်တယ်။ မင်းကတော့ မင်းရည်ရွယ်ချက်အတွက် မင်းရဲ့ဘဝကို ကြိုးစားရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖြတ်သန်းတယ်။ ဟုတ်တယ်ကွ . . . ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့မှ မရတာ၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အနေအထားအရ ကျရာနေရာမှာ ထိုင်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး စိတ်ဓါတ်ကို ကြံ့ခိုင်အောင် မွေးရတာပဲ။ အေး . . . မောင်ရှင် . . . မင်းကျတော့လည်း မင်းရဲ့ရှင်သန်မှုအတွက် မင်းပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ဖြတ်သန်းရင်း နေ့စဉ်လေချွန်နေသလိုပဲလို့ ငါတော့ ယူဆမိတယ်ဟေ့”

သည်လိုစကားမျိုးတွေ ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးထံမှ မကြာခဏ ကြားရပါသည်။ ပြောမည့်သာ ပြောတာ၊ ကပ္ပိယကိုကြီးစိုး ဝတ်ပုံစားပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြုမူပုံတွေက မျိုးရိုးမနိမ့်သော အနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို ကိုကြီးစိုးက အင်္ဂလိပ်စာတော်တော်ကျမ်းသည် ထင်ရ၏။ ‘သူ့သေတ္တာထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ဝတ္ထုတွေ အတော်များများ တွေ့ရသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်နှင့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေ ဆွေးနွေးဖူးတာလည်း ရှိသည်။ ဤတွေ့ရင်းသို့ ရောက်လာသည်မှာ ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ မိုးတွေ ရွာသော

တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်၏ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ လူကလည်း
နာမကျန်းဖြစ်နေပုံရသည်။ ဆရာတော်က သနားသဖြင့် ဆေးကုပေးရင်း
မှ ဤကျောင်းတွင် နောက်ဆုံးမြဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို
တော့ မေး၍မရ။

“ကိုကြီးစိုး . . . ခွင့်ပြုဦးဗျာ၊ ကျောင်းသွားရတော့မယ်”

ကိုကြီးစိုးက ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သည်
တစ်လကျောင်းတက်ဖို့ ကုန်ကျမည့်စရိတ်ကို ပရဟိတကျောင်းသို့ ပြန်
ရင်းမှ စိတ်ထဲကနေ တွက်နေမိပါသည်။

ကိုယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို
မှီခိုအားကိုးစရာလိုပါသလား။

ကိုယ့်လေကိုယ်ရှု

ကိုယ့်ပန်းတိုင်

ကိုယ်အရောက်သွားဖို့

သဘာဝတရားကြီးက

ပေးအပ်ပြီးသားပဲလေ။

ဘဝဆိုတာ

အမှီရှိမှ ရှင်သန်နေတာ

လုံးဝမဟုတ်။

အခန်း (၂)

ပထမတော့ အတန်းထဲကို သွားမလို့ပါပဲ။ သို့သော် ကင်တင်း တွင် သူငယ်ချင်းမသုံးယောက်ရှိမှာပဲလေဆိုပြီး သွားကြည့်တော့လည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ သေချာပြီ . . . သည်သုံးယောက်စလုံး ကျောင်း မရောက်သေးဖူးလို့။ ဘယ်တုန်းကမှ ကျောင်းရောက်သည်ဆိုတာနှင့် အတန်းထဲ သည်သုံးယောက်က မသွား။ ကင်တင်းသွားပြီးမှ အတန်းတက် လေ့ရှိသည်။ သည်အစဉ်အလာကို တစ်ခါဖူးမှ မချိုးဖောက်ခဲ့ဖူးပါ။ သည် နေ့မှ အစဉ်လာလေးများ ချိုးဖောက်လေမလားလို့ ကင်တင်းမှာ သွား ကြည့်ပါသည်။ သုံးယောက်စလုံး ဘယ်လိုကိုယ်ယောင်ပျောက်နေသလဲ မသိ။ လေချိုသွေး နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဟမ်းဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးပါသေးသည်။ သို့သော် မထူးတော့ပါဖူး ဆိုပြီး ဖုန်းမဆက်တော့ဘဲ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ် တံခါးပေါက် အဝင်ဝရှေ့နားမှာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခုံတန်းလျား မှာ သွားထိုင်နေမိသည်။ သည်နေရာကနေ သူငယ်ချင်းမတွေ ကျောင်း

လာတာကို မြင်ရတော့ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ရုံပဲ။ သူတို့သုံးယောက် မြင်မှာ အသေအချာပါပဲ။

“မလေချိုသွေး please ကျေးဇူးပြုပြီး ဟောဒီပန်းစည်းလေးကို လက်ခံခွင့်ပြုပါ”

သူငယ်ချင်းမသုံးဦးကို ကျောင်းအဝင်ဝတ်ခါးကနေ ဝင်လာမလား လို့ လှမ်းကြည့်နေသည့် လေချိုသွေးရှိရာသို့ သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူ လောက်ရှိမည့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပို့ရှပ်အကောင်းစားဝတ်ထားသော ကျောင်းသားတစ်ဦးက လက်ထဲမှာ ပန်းရောင်းသည့်ဆိုင်က ဈေးတော် တော်ကြီးမည့် ပန်းစည်းတစ်စည်းကိုကိုင်ပြီး ရောက်လာသည်။

လေချိုသွေး တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ပန်းစည်းကိုင်ထား သော သူကို လေချိုသွေး ကောင်းကောင်းသိသည်။ ပြင်သစ်ဘာသာ အဓိကယူထားသော သူမလိုပဲ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား မျိုးမင်းသန့် ဖြစ်လို့နေသည်။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဖုန်းနံပါတ်ရလို့လဲမသိ။ ဖုန်းခဏ ခဏဆက်သဖြင့် ဖုန်းထဲမှာ ဒေါသတကြီးနှင့် မဆက်ဖို့ ပြောရတာက လည်း အကြိမ်ကြိမ်။ လေချိုသွေးဘယ်သွားသွား သူ၏တန်ဖိုးကြီးသော ဗာစီဒီးကားနှင့် နောက်ကနေ အမြဲလိုက်၍ ကားကို ခြေရာဖျောက်လှည့် ပတ်ရတာကလည်း မနည်း။ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်အနှောင့်အရှက်ပေးတာ သည်တစ်ခါတော့ တွေ့ပြီလို့။

“ရှင် ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ၊ ကျွန်မကို ဒီလိုပြုမူဆက်ဆံတာမျိုး ကျွန်မမကြိုက်ပါဖူးလို့ ဖုန်းထဲကနေ အတန်တန် သတိပေးခဲ့တာ ရှင် နားမပါဘူးလား”

“ပါတာပေါ့ဗျာ . . . အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရှေ့ဆက် တိုးနေရတာပေါ့၊ မလေချိုသွေးက ငြင်းဆန်မှုပြုလေ ကျွန်တော်က အဲဒီ ငြင်းဆန်မှုကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလေလေ ဖြစ်လာရတာ၊ ရော့ . . .

ကြယ်ဖွင့်စာပေ

ဒီမှာ ကျွန်တော်ရဲ့လက်ဆောင်၊ အသိအမှတ်ပြုပေးပါ”

မျိုးမင်းသန့်ဆိုသူက လေချိုသွေးကို ပန်းစည်းအတင်းထိုးပေး ပါသည်။ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ မျိုးမင်းသန့်ပုံစံက ဇွတ်တိုးသလို ဖြစ်နေ သဖြင့် ကျောင်းသားအချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်သွားသဖြင့် လေချိုသွေးရှက်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကျွန်မ ပန်းမကြိုက်ဘူး၊ ရှင်ပြန်ယူသွားပါ၊ အကောင်းဆုံးက ဘုရားမှာ သွားလှူရင် ကုသိုလ်ရမယ်၊ ကျွန်မကိုပေးမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ဖက်လူဖြစ်သူက သူမနှစ်မြို့တာဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင်အကုသိုလ်ပဲရ မယ်၊ ရှင့်ဟာရှင် ပြန်ယူသွားပါ၊ ရှင်က မျိုးကောင်းရိုးကောင်း ပညာတတ် တစ်ယောက်မှန်ရင် သည်အပြုအမူက နည်းနည်းရိုင်းနေသလိုပဲ၊ ဒါမျိုးက တစ်ဖက်လူ လက်ခံသလား၊ မခံသလား အရင်လေ့လာရတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဖူးလား”

လေချိုသွေး၏ စကားလုံးတွေက မျိုးမင်းသန့်ရင်ဝကို မြှားချက် တွေလို အပြုလိုက် စိုက်ဝင်သွားလို့လားမသိ မျက်နှာတော်တော်ပျက်သွား ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကျွန် တော်လည်း လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက လေချို သွေးသိမှာပါ၊ ထိပ်တန်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့ စီးပွားရေးတွေလည်း သိမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုယ့်စီးပွားရေးနဲ့ ချမ်းချမ်း သာသာ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့သူကို ရွေးချယ်တာပါ၊ လေချိုသွေး ငြင်းပယ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျိုးရိုးက ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ် ဆိုပြီးတော့ မစော်ကားပါနဲ့”

လေချိုသွေးက မျိုးမင်းသန့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီး လိုက်ပါသည်။ သူမ စောစောက ပြောလိုက်သော စကားလုံးတွေက

ကြယ်ဖွင့်စာပေ

မျိုးမင်းသန့်ကို အတော်အထိနာသွားသည် ထင်ပါ၏။

“ဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ မှတ်ထား . . . ဘယ်ယောက်ျားက ဝိုက်ဆံဘယ်လောက်ပဲ ရှာရှာ၊ ကျွန်မအထင်လည်း မကြီးသလို အထင်လည်း မသေးဘူး။ လေချိုသွေးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားသားတစ်ဦးရဲ့ အမိခိုခံဘဝနဲ့နေမယ့် ရှင်သန်မှုမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်မရဲ့ရာဇဝင်မှာ ရေးထိုးခံမယ့် လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်လေကိုယ်ရှုပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်နိုင်တယ်။ ဒီလို လျှောက်လှမ်းဖို့လည်း ကျွန်မဘဝမှာ ပြင်ဆင်ပြီးသား။ ဒါပါပဲ . . . ရှင်သွားနိုင်ပြီ”

“လေချိုသွေး . . . ကျွန်တော်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အနာဂတ် ခင်ဗျားပြောသလို ဟုတ်သလားဆိုတာ . . .”

မျိုးမင်းသန့်က လက်ထဲပန်းစည်းကိုင်ရင်း ထွက်ခွာသွားမှပဲ သူငယ်ချင်းမသုံးဦးက လေချိုသွေးအနား ရောက်လာကြပါသည်။

“ဟဲ့ . . . လေချိုသွေး။ ပန်းစည်းနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ကျောင်းသားက ဘယ်ကလဲ”

ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို အမြဲတမ်းစပ်စုလေ့ရှိသော မေယမင်းက မေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ နင်တို့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ အစဉ်လာမပျက် ကင်တင်းမှာ နင်တို့ရှိမလားလို့ သွားကြည့်၊ အတန်းထဲလည်း သွားကြည့်၊ မတွေ့တာနဲ့ ဒီကနေ နင်တို့ကို ထိုင်မျှော်နေတုန်း ပြင်သစ်ဘာသာယူထားတဲ့ သူက ရောက်လာပြီး . . . x x x x x x x x x x x x”

လေချိုသွေးက ဖြစ်သမျှ အကြောင်းစုံရှင်းပြပါသည်။ စကားဆုံးတော့ ‘ပင်ကီ’ က . . .

“လေချိုသွေးရယ် . . . နင်ကလည်း အပြတ်ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မမှာ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့ ကိုကောင်းထက်ဆိုတာ ရှိပါတယ်၊

ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုလက်ခံထားတယ်၊ တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ကြမှာလို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဟာ၊ ငါအကြံပေးချင်တယ်၊ နောက်နေ့တွေ နင်ကိုကောင်းထက်ကို အကြိုအပို့ လုပ်ခိုင်းပါလား”

“နေပါစေ ပင်ကီရယ် သူက သူ့အလုပ်တွေနဲ့သူ ရှုပ်ရုံမကမူးလူမှုရေးကိစ္စတွေကလည်း ဒီလောက်များတာ”

“ဟဲ့ . . . အဲဒါက သူက လူနဲ့မလိုက်အောင် သဘောကောင်းတာကိုး”

သူငယ်ချင်းမငုဝါခိုင်ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကုမ္ပဏီအလုပ်၊ လူမှုရေးအလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်နေသော ကိုကောင်းထက်ကိုတော့ တွေ့မှပဲ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ ကြုံတွေ့ရတာတွေကို ပြောပြရပါဦးမည်လို့ လေချိုသွေးဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သက်တန်ကြီးကို မြင်ချင်မှတော့
ဝိအတိုင်းနေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။
မိုးရွာပြီးလို့ နေပူလာတဲ့အခါ
ထွက်ကြည့်မှရတာပေါ့။

အခန်း (၃)

တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့ 'ဂျပွေး' တို့အိမ်သို့ လာသာလာရခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တထင့်ထင့်။ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်မျိုးဆို 'ဂျပွေး' သာမက သော်ဇင်ပါ အိမ်မှာ သိပ်ကပ်သည်မရှိ။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ 'အောင်း' နေတတ်သည်။ ဂိမ်းဆိုင်သွားချင်သွား၊ ဒါမှမဟုတ် အင်တာနက်ဆိုင်သွားပြီး တစ်နေကုန် chatting တွေဘာတွေ လုပ်တာ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ပင်။

သောကြာနေ့တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပဌာန်းပွဲ (၅) ရက်လုပ်မှာမို့ မြတ်မင်္ဂလာကျောင်းမှာ ပြင်ဆင်ပေးစရာရှိသည်များကို သွားလုပ်ပေးရသဖြင့် ကျောင်းမတက်ဖြစ်။ စနေနေ့သွားမည် ဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်နေထိုင်သည့် ပရဟိတကျောင်းမှာ ကလေးတွေကို သူတို့ကျောင်းတွေမှာ လစဉ်ဖြေဆိုရသော စာမေးပွဲရှိသဖြင့် စာသင်ပေးရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့မှပဲ ကျွန်တော်နေထိုင်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်ဝင်းနှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ သွားရသော 'ဂျပွေး' တို့ နေထိုင်ရာ

ရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကံကောင်းပါသည်။ ‘ဂျပေး’ က ဘယ်မှမသွားဘဲ သူ့အိမ်ခြံဝင်းထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှ ဝိမ်ကျကျထိုင်ရင်း အားကစားဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုဖတ်ကာ စည်းစိမ် ခံစားနေလို့ပါ။

“ဦးရှင်ကြီး ကြွလာပါလား၊ ဦးရှင်ကြီးဆိုတာ ညနေဝင်ချိန်မှ ကြွရတယ်လေ၊ ဧကန္တ မိန်းမလှကျွန်းက ထွက်တဲ့သင်္ဘော စောလို့ထင် တယ်”

ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ‘ဂျပေး’ က သူ့ဝသီအတိုင်း ကျွန်တော့် ကို လှမ်းနှောက်သည်။

“ဂျပေးရာ . . . လူတွေ ကိုးကွယ်ယုံကြည်နေတဲ့ အကြောင်း အရာတစ်ခုကို မနောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“မောင်ရှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုတုရားလာ မဟောနဲ့၊ ဒီမှာ ငါ့ရဲ့ ဂျပေးဆိုတဲ့ နာမည်ဂုဏ်သိက္ခာမကျရေးအတွက် အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို ငါမနည်းစဉ်းစားနေရတာ မင်းလာတာ ငါတော့ အာရုံပျက်ပြီ”

ဂျပေးက ဖတ်နေသော ဂျာနယ်ကို မဖတ်တော့ဘဲ လက်ထဲလုံး ဦး ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဂုဏ်သိက္ခာကျစရာရှိလို့လဲ . . . ဂျပေးရာ”

“ရှိတာပေါ့ . . . ငါ့ကို ဘောလုံးပွဲတွေ ဘယ်အသင်းနိုင်မလဲ လာလာမေးကြတာ၊ ပထမတော့ စိတ်အထင်နဲ့ ရမ်းလိုက်တာ ဟုတ်နေတာ ပဲ၊ နောက်ပိုင်းအလွဲတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တာ၊ ငါစကားယုံတဲ့သူတွေ အကုန် လုံးအပေါင်ဆိုင်နဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ကုန်လို့ ငါမလည်း မေတ္တာကောင်းကောင်း အပို့ခံနေရတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီညကန်မယ့် ဘောလုံးအသင်းတွေ

ဘယ်သူနိုင်မလဲ ခန့်မှန်းချက်တွေကြည့်ပြီး ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာ ပြန်ဆယ်ရမှာ”

ဂျပေးတစ်ယောက် တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်ပြောနေလို့ သူ့လာသည့်ကိစ္စပြောလို့မှ ကောင်းပါ့မလားဆိုပြီး စဉ်းစားရင်းက လှည့် ထွက်မည်အလုပ်မှာ . . .

“မောင်ရှင် . . . မင်းက အခုပဲရောက်တယ်၊ ဘယ်လိုလို့ လှည့် ထွက်သွားရတာလဲ”

“မင်းကို အားနာလို့ပါ၊ မင်းမှာလည်း မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိတော့ ငါ့ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းမတင်သင့်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“မောင်ရှင်ရာ . . . မင်း ဒီလောက် ငါ့ကို လေးလေးနက်နက် ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုပါကွာ၊ ငါ သောကြာနေ့က ကျောင်းမတက်နိုင်လို့ မင်းဆီ က စာအုပ်ငှားမလို့ပါ”

ကျွန်တော့်စကားနားထောင်နေသော ဂျပေးက ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်ရင်းမှ . . .

“မောင်ရှင် . . . ဒါများကွာ၊ မင်းဟာလေ လူတစ်ဖက်သား အပေါ် သိပ်အားနာပြီး သိပ်ကြည့်တတ်တဲ့ကောင်၊ စာအုပ်ငှားချင်အယ် ဆို ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာက အလကား ငါပျင်းလို့ ရှောင် လုပ်နေတာ၊ ဘာမှမဖြစ်ဖူး၊ နေဦး . . . သောကြာနေ့က သင်တဲ့စာတွေ ရေးထားတဲ့စာအုပ် ငါသွားယူမယ်၊ ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ် ငါတိုက်ပါ့မယ်ကွာ၊ သော်လင်တောင် ရှိချင်ရှိနေမှာ”

ဂျပေးက ဂျာနယ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်ပစ်ချပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲတွင် ဗလာစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကိုင်လာပြီး ကျွန်တော်ရှိနေသော နေရာသို့ရောက်လာကာ ကျွန်တော့် လက်ထဲ စာအုပ်နှစ်အုပ်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်ရှင် . . . မင်း မိတ္တူကူးလိုက်ပါလား”

“မိတ္တူတော့ မကူးတော့ပါဘူးကွာ၊ အချိန်ရတာပဲ . . . လက်နဲ့ ကူးတော့ ပိုမှတ်မိတာပေါ့၊ မိတ္တူကူးတဲ့ ပိုက်ဆံသက်သာသွားတော့ ငါ့ အတွက် ကားခရီးထွက်လာတာပေါ့ကွာ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါစိုက်ပေးပါမယ်”

“သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီကို ဘာကျေးဇူးမှမဆပ်ဘဲ မယူပါရ စေနဲ့၊ ငါ . . . ငါလေ ငါ့ရှူပါရစေကွာ၊ မင်းရဲ့စေတနာကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

“အေးပါ မောင်ရှင်ရာ၊ မင်းရဲ့စိတ်ဓါတ်အကြောင်းကို ပေါင်း လာတာကြာတော့ ငါနားလည်ပါတယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေ အနေကိုကြည့်ပြီး ကြိုးစားတဲ့လူပဲဟာ၊ ငါ့မှာ နှစ်မ၊မရှိလို့၊ နှစ်မရှိလို့က ပေးစားပြီးသားပဲ”

“မင်းပေးစားလည်း ငါက မယူနိုင်ပါဖူးကွာ၊ ငါ့မှာ အနာဂတ် တွေ ရှိသေးတယ်၊ ငါကြိုးစားရမှာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ငါက ဆရာတော်ကို ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ရဦးမယ်၊ ငါ့ဘဝအတွက် ငါမြင်ချင်တဲ့ သက်တန်းကြီးကို မြင်ဖို့ ဒီအတိုင်းနေလို့မရဘူး၊ မိုးရွာပြီးသွားလို့ နေရောင်ခြည်ဖြာကျတဲ့ အချိန်ကို စောင့်ရဦးမှာ၊ ဒါမှ သက်တန်းကြီးကို ထွက်ကြည့်လို့ ရမှာပေါ့”

“မောင်ရှင် . . . ငါ့ကို စကားတွေ လေးလေးပင်ပင် မပြောနဲ့၊ ခေါင်းစားတယ်၊ မင်းလိုချင်တာလည်း ရပြီဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်”

ဂျပေးက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းဆွဲ ပြီး ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို လက်ကကိုင်ပြီး သူခေါ်ရာ ပါသွားပါတော့သည်။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

နှစ်ယောက်သားဓမ္မာ

အနာဂတ်အတွက်

အသင့်တော့ ပြင်ထားပါရဲ့၊

အချိန်တွေက

‘ဗျတ်ခနဲ ... ဗျတ်ခနဲ’ ကုန်လွယ်လို့

ခက်ခက်နေတာ !!!

အနီး (၄)

ခြံစည်းရိုးအုတ်တံတိုင်းကို တွယ်ကပ်ပြီး ပေါက်နေသော နွယ်ပင် အချို့ကြားထဲမှာ ပျံ့လှဲလိုက်နားခိုလိုက်ဖြစ်နေသော လိပ်ပြာလေးနှစ်ကောင် အား လေချိုသွေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဟိုစဉ်းစား၊ သည် စဉ်းစားနှင့် အဝဆိုတာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး တစ်ခါတလေ စဉ်းစားရတာ တော်တော်အရသာရှိတာပဲဟု ကောက်ချက်ချနေမိသည်။

“သမီးလေချို . . . ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ”

ခြံစည်းရိုးဖက်ကို မျက်နှာမူပြီး ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်းက စဉ်း စားနေသော လေချိုသွေးအနားသို့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးမြင့်ချိုက ရောက် လာပြီး မေးလိုက်ရင်းမှ အနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်၊ ဟောဟို အုတ်နံရံကြားက နွယ်ပင်တွေကြားမှာ ပျံ့နေတဲ့ လိပ်ပြာလေးတွေကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေ တာပါ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သက်ရှိလူသားတွေကျတော့ ရုန်းရ၊ ကန်ရ၊

အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ကောက်ကျစ်ကြနဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး တစ်ခုခုတော့ သောကရောက်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ပျံ့ဝဲနေတဲ့ လိပ်ပြာလေးတွေ ဘဝ ကျတော့ အေးချမ်းလိုက်တာလို့”

ဦးမိုးမြင့်ချိုက လေချိုသွေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဒါများ သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီတို့နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူဦးရေ သန်းခြောက်ထောင်ကျော်ရှိတယ်၊ အေး . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ အဲဒီလူတွေထဲက လူအချို့ဟာ ကိုယ်လိုချင်တာရလို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ပြီး သောကကင်းဝေးစွာ နေထိုင်တာရှိသလို တစ်ချို့ကျတော့လည်း ကိုယ် လိုချင်တာမရလို့ သောကတွေ ပွားကြရင်းက ဒေါသထွက်၊ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒီအတွက် ဘာမှ သမီးအချိန်ကုန်ခံ စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ အရာရာဖြစ်တည်မှုတိုင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတာ ရှိကြ တာချည်းပဲ၊ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်လူ့အဖွဲ့စည်းအတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းမယ့် အရာမျိုးကိုပဲ စဉ်းစားရတယ် သမီးရဲ့”

လေချိုသွေးတစ်ယောက် သူမဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးမြင့်ချို၏စကား ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေမိပါသည်။ သူမဖခင်ထံကနေ တစ် ခါတလေ လေးနက်သော စကားမျိုးကြားရတတ်လို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူမစဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သော အရွယ်မှာကတည်းက ဖခင်ဖြစ် သူက သူ့အလုပ်တွေအပေါ် ဘယ်လောက်အလေးအနက်ထားပြီး တန်ဖိုး ထားကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထို့အပြင် သူမကို မည်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘဲ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ညွှန်ပြပေးခဲ့သူ လည်း ဖြစ်ပါသည်။

လေချိုသွေးဘဝအတွက် သူမဖခင်ဦးမိုးမြင့်ချိုသည် သူမ၏ ဘုရားသခင်လို့ကို မှတ်ယူထားပါသည်။

သူမအား လောကကြီးမှာ မည်သူ့ကို လေးစားပါသလဲဟုမေး

ကြယ်ပွင့်စာပေ

လျှင် သူများတွေလို နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေ၊ စာပေပညာရှင်၊ အနုပညာ ရှင်တွေ၊ ပါမောက္ခကြီးတွေ စသဖြင့် နာမည်တွေကို သူမပြောမိမှာမဟုတ်။

သူမအလေးစားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်က သူမဘဝမှာ သူမ၏ဖခင်သာ ဖြစ် ပါသည်။

“သမီးရေ . . မောင်ကောင်းထက် ဖုန်းဆက်တယ်၊ နေ့လယ်စာ လိုက်ကျွေးမလို့တဲ့၊ စောင့်နေပါတဲ့၊ ကဲ . . . သမီးရဲ့ဒယ်ဒီနဲ့ နောက်မှ စကားပြောတော့၊ အဝတ်အစားတွေဘာတွေ သွားလဲလိုက်ဦး”

အိမ်ထဲကနေ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ထွက်လာရင်းမှ ပြောပါသည်။

“အင်း! သမီးရေ . . . မောင်ကောင်းထက်နဲ့ကိစ္စက သိပ်အချိန် မဆွဲနဲ့၊ အခုလက်မထပ်လည်း နောက်လက်ထပ်ရမယ့်အတူတူ ဒီနှစ်သမီး ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ရရင် လက်သာထပ်ကြတော့၊ အချိန်ကြာရင် ပတ်ဝန်း ကျင်က ပြောစရာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . သမီးရဲ့ဒယ်ဒီပြောတာ အချိန်သိပ်မကြာစေနဲ့ မာမီတို့အတွက် အင်မတန် သဘောထားပြည့်ဝ၊ လိမ္မာရေးခြားကလည်း ရှိ၊ လူမှုရေးလည်း ကောင်း၊ စီးပွားရှာလည်း တော်၊ လူချစ်လူခင်ပေါ်တဲ့ အလိမ္မာအိမ်ပါ သမက်တစ်ယောက်ကိုရတာ သိပ်ကံကောင်းနေပြီ”

လေချိုသွေးတစ်ယောက် ကျေနပ်နေပါသည်။ သူမဘဝခရီး အတွက် သူမမိဘနှစ်ပါး ရွေးချယ်ပေးသော ကိုကောင်းထက်က သူမ ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးသူပဲလို့၊ ဒါပေမယ့် သူမအနေနှင့် သူမ ရည်ရွယ်ထားသော လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို လုပ်ချင်ပါသေးသည်။ အချိန် တွေက အကုန်မြန်နေလို့ သူမခမျာ စိတ်ညစ်နေရပါရောလား။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

‘ထိုင်း’ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာက နေ့လယ်ခင်းဆိုပေမယ့် စားသုံးသူက အနည်းငယ်သာရှိလို့ နေသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်းတေးသီချင်းတီးလုံးချည်းသက်သက်ကို တိုးညှင်းစွာ ဖွင့်ထားသည်။ ဆိုင်အပြင်ဖက်မှာတော့ နေက ပူသလောက် ဆိုင်ထဲမှာတော့ လေအေးပေးစက်ဖွင့်ထားသဖြင့် အေးမြလို့ နေပါသည်။

စားပွဲခိုင်းမှာတော့ ယိုးဒယားငါးခူအကြွပ်ကြော်၊ တုံယမ်းဟင်းချို၊ ကန်စွန်းရွက်မို့ကြော်၊ ယိုးဒယားသဘောသီးသုပ်တို့ကို စားပွဲထိုးက လာရောက်ချပေးသွားပေမယ့် မစားဖြစ်သေးပါ။

ကောင်းထက်က ဇွန်းနှင့် ဟင်းကို ခပ်လိုက်ပြီး လေချိုသွေးရှေ့တွင်ရှိနေသော ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“အို . . . မဟုတ်တာ၊ လေချို ငရဲကြီးနေပါဦးမယ်၊ ကိုကောင်းထက်အရင်စားပါ”

“ရပါတယ် လေချိုရာ၊ နောက်ဆို ကိုကို လေချိုက အမြဲတမ်း ထည့်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

လေချိုသွေးက ကောင်းထက်စကားကို ကျေနပ်သွားလို့လား မသိ ပြုံးရင်းက ထမင်းတစ်စွန်းကို စားလိုက်ပါသည်။ ကောင်းထက်က ထမင်းမစားသေးဘဲ ဆိုင်ထဲကနေ လမ်းမဖက်သို့ ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“နေက ပူနေတာ အရမ်းပဲ၊ ဟိုမှာ ဒီဘက်ကားလမ်းကနေ ဟိုဘက်ကားလမ်းဖြတ်ကူးဖို့ လုပ်နေတဲ့ ကိုယ့်အဖွားအရွယ် အမေကြီးက ထီးမပါပါလား၊ အဝတ်အစားကလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ ချိုတဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့၊ လေချို စားနှင့်၊ ကိုရဲ့ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထီးရှိတယ်၊ အမေကြီးကို လိုက်ပြီး ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ နေဒီလောက်ပြင်းတာ အဆောင်းမပါ ဘာမပါနဲ့ အသက်ဒီလောက်ကြီးတာမှ မူးလဲသွားမှာပေါ့၊ လေချို စားနှင့်နော်”

ကောင်းထက် ထိုင်ရာကနေ အလျင်အမြန်ထကာ ဆိုင်အပြင်

ဖက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကားနောက်ခန်းဖွင့်၊ ထီးကိုယူပြီး ကားလမ်းဖြတ်ကူးနေသော အဖွားကြီးဆီသို့သွားကာ ထီးကိုဖွင့်၍ မိုးပေး၊ အဖွားကြီးကို လက်ဆွဲပြီး တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ အဖွားကြီးက ကောင်းထက်အား ကျေးဇူးတင်သည့် ပုံစံမျိုးနှင့် ဆုတွေဘာတွေ ပေးနေပါသည်။

သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုးတွေ ခဏခဏ တွေ့ဖူးနေတာမို့ လေချိုသွေးအဖို့ အပြစ်မမြင်လျက်ပါ။ လူတစ်ယောက်ကို သည်လိုမှ မကူညီရလျှင် ကောင်းထက်အဖို့ စားမဝင်၊ အိပ်မဖျော်ဖူးဆိုတာ သူမသိပြီးသားပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီ မဟုတ်လား၊ စားလိုက်ဦး . . . ဟင်းချိုက အေးရင် စားမကောင်းတော့ဘူး”

လေချိုသွေးအနားသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကောင်းထက်ကို ပြောလိုက်ရင်းက ကောင်းထက်စားမည့် ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ငါးခူကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့်ဖဲ့ပြီး ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်းထက်က ထမင်းကို နှစ်စွန်းသုံးစွန်းခန့်စားလိုက်ပြီး တုံယမ်းဟင်းချိုကို သောက်လိုက်သည်။

“လေချိုလေ . . . စောစောက မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားမိတယ်သိလား၊ လေချိုနဲ့ ကိုကောင်းထက်တို့ကတော့ ဟောဒီလေအေးပေးစက်တပ်ထားတဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ စားနေပါရဲ့၊ ဟိုအမေကြီးကျတော့ နေပူပူမှာ အဆောင်းမပါ ဘာမပါနဲ့ ဇရာကိုတောင် မငဲ့အားဘဲ သွားနေလာနေရဘာ နေ့လယ်စာထမင်းမှ စားပြီးပြီလား မသိဘူး၊ လူတွေရဲ့ကံကြမ္မာတွေ မတူပုံများနော်”

လေချိုသွေး၏စကားကို နားထောင်နေသော ကောင်းထက်က ဘာစကားမှ မဆိုသေးဘဲ စားလက်စထမင်းနှင့်ဟင်းကို စားလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့မှ . . .

“လူ့ဘဝဆိုတာ အဖြစ်ပျက်တွေ စုပေါင်းနေတာကို ခေါ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ လေချိုရ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ အဲဒီလူ ပြုမူဆောင်ရွက်သမျှ သူတတ်နိုင်သမျှ သူလုပ်နိုင်သရွေ့ သူဆောင်ရွက် တာပဲလေ၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ လူဆိုတာ ဘဝမှာ မပြေ လည်တာတွေ၊ စိတ်ညစ်တာတွေ ရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေက လူကို အနိုင်ယူ နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကြောင့် လူဟာ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ကိုယ့်တန်ဖိုးကို အလျော့မပေးရဖူး၊ ကြုံတွေ့တဲ့ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင် နိုင်ရမယ်၊ အဲဒီအခက်အခဲရှိသူကို ကြုံကြိုက်ရင် ကူညီဖို့ကလည်း လူမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ”

လေချိုသွေး ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ကောင်းထက်ပြောတာက စဉ်း စားကြည့်လျှင် မှန်နေလို့ ဖြစ်ပါသည်။ သည်တော့ စားစရာရှိတာတွေကို သာ ကုန်အောင်စားဖို့ပဲ ရှိပါတော့သည်။

ကိုယ့်လက်စျောင်းတွေတောင်

တစ်ချောင်းနဲ့တစ်ချောင်း

ညီလို့လား ...

အဲဒါကို သိလျက်နဲ့

ကိစ္စတွေလိုက်ညှိလို့ကတော့

စိတ်မော၊ ကိုယ်မောနဲ့

အကုသိုလ်ဆုလာဘ်ပဲရလိမ့်မယ်။

အခန်း (၅)

ကျောင်းသွားမလို့ ကျွန်တော်စာအုပ်တွေ လွယ်အိတ်ထဲထည့်
နေတုန်း ကျွန်တော်ရှိနေသော နေရာသို့ နေ့လယ်မှ ဆဌမတန်းတက်
ရောက်ရမည့် နာဂစ်ဒဏ်ခံစားခဲ့ရသည့် ဘိုကလေးမြို့နယ်ထဲက ရွာတစ်
ရွာမှ ပေစီရောက်လာပါသည်။ သူ့ပုံစံက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြောချင်
နေပုံရသည်။

“ကိုမောင်ရှင် . . . ကိုမောင်ရှင် . . . ကိုမောင်ရှင်ကို ပြောစရာ
ရှိလို့”

“ဘာပြောမှာမို့လဲ ပေစီရ . . . ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီပရဟိတကျောင်းက ဖြူမွန်လေ၊ ကျောင်းမှာ
ရည်းစားရနေပြီ၊ မနက်ကျောင်းသွားရင် သူ့ရည်းစားက ကျောင်းနားက
နေ စောင့်နေတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျောင်းတွေ့ဘာတွေ ပြေးတာမျိုး
တောင် ရှိတယ်၊ တစ်နေ့က ကျွန်တော်ကျောင်းတက်ဖို့အသွား ဖြူမွန်တို့
ကျောင်းအလွတ်မှာ သူ့ရည်းစားနဲ့တွဲပြီး ပြန်လာတာ ဘုန်းကြီးကျောင်း

နားရောက်မှ လမ်းခွဲတာ”

ပေစိစကားနားထောင်နေသော ကျွန်တော် ခေါင်းတော်တော် စားသွားပါသည်။ သည်ပရဟိတကျောင်းမှာက ယောက်ျားလေးက သုံးဆယ်၊ မိန်းကလေးက ခြောက်ယောက်သာရှိတာ အဋ္ဌမတန်းတက်နေသည့် အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော် မိန်းကလေးက နှစ်ယောက်လောက်သာ ရှိတာ။ သည်အထဲကမှ ဖြူမွန်ဆိုသော ကလေးမက ရည်စားတွေ့ဘာတွေ နှင့် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လေပြီမသိ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကို သွားလျှောက် လိုက်သောအခါ တိုက်အုပ်ဆရာတော်က . . .

“မောင်ရှင် . . . ဒီကိစ္စကို ဘုန်းကြီးကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ ခဏနေဦး၊ ကျောင်းမသွားနဲ့ဦး”

ပရဟိတကျောင်းမှ တိုက်အုပ်ဆရာတော်က ကျောင်းပေါ်မှ ကြွသွားပါသည်။ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ခမျာလည်း သူက အုပ်ချုပ်နေရတာဖြစ်သဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပုံရပါသည်။

မကြာပါ မြတ်မင်္ဂလာကျောင်းဆရာတော်ကိုလျှောက်ပြီး တိုက်အုပ်ဆရာတော် ပြန်ကြွလာပါသည်။

“မောင်ရှင် . . . ဆရာတော်က မိန့်လိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားနဲ့တဲ့၊ အဲဒီဖြူမွန်ကို ကျောင်းလွှတ်ရင် ဒီက ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ကို သွားကြိုခိုင်း၊ နည်းနည်းကြောက်ပြီး နောက်မလုပ်နိုင်အောင် ဆုံးမ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ဒီကျောင်းမှာ မထားဘဲ ရွာပြန်ပို့မယ်လို့ပြောတဲ့”

“အရှင်ဘုရား . . . အသေးစိတ်သိရအောင် တပည့်တော် ဆရာတော်ကျောင်းကို ဒီကျောင်းကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်လည်း ပရဟိတကျောင်းထဲမှာရှိသော ရုံးခန်းထဲတွင်

ရှိသည့် ဖုန်းထားရာနေရာသို့သွားပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မေးရပြန်ပါသည်။

သည်ကိစ္စက ဤကဲ့သို့မလုပ်လိုက မဖြစ်။ သည်ကိစ္စမျိုးက ကျွန်တစ်ယောက်ကိုပါ အတုခိုးကူးစက်သွားလျှင်ဖြင့် ပွဲကပြီးပြီ။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သည်နေ့ကျောင်းတစ်ရက်ကတော့ ပျက်ပြီလို့။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော်အရွယ် ဖြူမွန်က ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားပါသည်။

“ဖြူမွန် . . . ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပလေစေ၊ အခုမှ ဖြူမွန်က ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ရှိသေးတာ၊ ဒီအရွယ်မှာ ဒါမျိုးတွေ စိတ်မကစားရဖူး၊ ဘဝပျက်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ ကိုယ်ပြန်ကြည့်ကံဆိုးလွန်းလို့ မိမရှိ၊ ဖမရှိ၊ ကျွေးမွေးမယ့် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းက တောင် မကျွေးနိုင်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာရတယ်၊ စားရတယ်၊ ဝတ်ရတယ်၊ ပညာသင်ရတယ်၊ ဘာလို့လဲ . . . ကိုယ်က ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက်ဖြစ်မှာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တန်ဖိုးရှိအောင် နေတတ်ရတယ်၊ ကိုယ်က တန်ဖိုးရှိရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်နဲ့ ရမယ်၊ အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ စိတ်ကစားပြီး မဟုတ်ဘာတွေ လုပ်ရင် ဘဝပျက်ကုန်မယ်၊ ဒီတော့ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးကြားရင် ဒီပရဟိတကျောင်းမှာ ဆရာတော်က မထားဘူး၊ ရွာပြန်ပို့မယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်၊ နောက်ပြီး ကျောင်းသွားရင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ မရဘူး၊ ဖြူမွန်နဲ့အတန်းတူ သီတာကြည်နဲ့ အတူသွား အတူလာရမယ်။”

ဒါပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်သတိပေးခြင်းပဲ။ ကဲ . . . ထမင်းသွားစားတော့”

ရည်းစားထားသည့် ဖြူမွန်ဆိုသော ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်အနားကနေ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သက်ပြင်းတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ သည်ပရဟိတကျောင်းမှာ ရှိနေသော မိန်းကလေးခြောက်ဦးစလုံး အပျိုပေါက်အရွယ်ဖြစ်လာလို့ကတော့ ဘာတွေဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လေမလဲ။ ဒါတောင် ပရဟိတကျောင်းမှာက ယောက်ျားလေးသပ်သပ်၊ မိန်းကလေးသပ်သပ် သူ့နေရာနဲ့သူ ခွဲထားလို့သာ။

“ဘယ်လိုလဲ . . . မောင်ရှင်၊ ဆုံးမဩဝါဒစကားတွေ ပြောရလို့ မောသွားပြီလား”

ကျွန်တော်ရှိနေသည့် နေရာသို့ မြတ်မင်္ဂလာကျောင်းမှ ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးက ငှက်ပျောသီးဖီးတွေ ယူလာရင်းမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်ချလိုက်ပြီး ပြောပါသည်။

“မမောပါဘူးဗျာ . . . ကျောင်းတော့ တစ်ရက်ပျက်သွားတာပေါ့၊ ကျောင်းပြန်လာတဲ့ အချိန်စောင့်ပြီး ဆုံးမပါလို့ ဆရာတော်က မိန့်တော့ ပြောရတာပေါ့”

“ဒီငှက်ပျောသီးတွေကို ကလေးတွေကို အညီအမျှခွဲပေးလို့ ဆရာတော်က ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထားသော ငှက်ပျောသီးတွေကို ကိုင်လိုက်ရင်းမှ ပြောပါသည်။

“ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ငှက်ပျောသီးတွေ လာယူဟေ့”

ကျွန်တော်က ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို အော်ခေါ်လိုက်ပြီး နောက် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ရောက်လာကာ ငှက်ပျောသီးတွေကို ဆွမ်းချက်သည့်နေရာသို့ သယ်သွားသည်။

“ဆရာတော်နဲ့ မင်းနဲ့ပြောတာကို ငါကြားပြီးပြီ၊ အပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ထိန်းရခက်တယ်ကွ၊ ငြင်သာစွာ ဖြေရှင်းနိုင်မှ၊ ခက်တာက ဒီပရဟိတကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇတွေက အမျိုးမျိုးပဲဟာ၊ ဘယ်ခန့်မှန်းလို့ ရပါ့မလဲ၊ စရိုက်တွေက ခရိုက်အစုံကိုး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သွားပြီး အတင်းကာရော လိုက်ညှိလို့ မရဘူးနော် . . . မောင်ရှင်၊ ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေတောင် မတူလို့ ညီအောင်မညှိနိုင်တာ၊ စရိုက်ပေါင်းစုံ ဗီဇပေါင်းစုံနဲ့ ဟာတွေကို အတင်းကာရော လိုက်ညှိလို့က မင်းခံစားရလိမ့်မယ်၊ ပြဿနာကို အမှားမလုပ်နိုင်အောင်ဘဲ ကိုယ်က တားဆီးသတိပေးလို့ရမှာ၊ မီးရထားသံလမ်းတံခါးဟာ ကားနဲ့မီးရထား မတိုက်အောင်လို့ ကာကွယ်နိုင်အောင်လို့ သတိပေးနိုင်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဒါတောင် အန္တရာယ်က ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးက ထိုစကားပြောပြီး ကျောင်းပေါ်ကနေ ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုကြီးစိုးပြောတာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိပါသည်။

မထင်မှတ်ထားပါဘူး ...

လေအငွေ့မှာ

ရုတ်တရက်ကြွေကျလာတဲ့

သစ်ရွက်တစ်ရွက်က

ဘယ်လိုသောအကြောင်းကြောင့်

ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းဖို့

လုပ်ချင်နေရပါသလဲကွယ်။

အခန်း (၆)

သည်နေ့ကျမှ ဂျပေနှင့် သော်ဇင်က ကျောင်းကိုလာမတက်ပါ။
ကျွန်တော်လည်း အတန်းပြင်မထွက်ဘဲ အချိန်ပြည့်ထမင်းစားချိန် လွတ်
သည်အထိ အတန်းတက်နေမိသည်။ ထမင်းစားချိန် အတန်းဆင်းတော့
မှပဲ ကင်တင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကင်တင်းမှာက ထမင်းစားချိန်မို့ ကျောင်းသားတွေက အပြည့်။
ကျွန်တော်က လွတ်နေသော ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
ခေါက်ဆွဲသုတ်တစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်
ထဲမှာက ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ထည့်ယူလာသော
ထမင်းရှိသည်။ ခေါက်ဆွဲသုတ်နှင့် ကျောင်းက ထည့်ယူလာသော ထမင်း
ဖြူကို စားခြင်းဖြင့် ပိုက်ဆံငွေကုန်ကြေးကျ မများတော့။ သူများတွေလို
မျိုး ခေါက်ဆွဲကြော်တို့ ကြာဇံကြော်တို့ ထမင်းနှင့်ဟင်းဝယ်စားဖို့က ကျွန်
တော့်မှာ ငွေကြေးက အလုံအလောက်မရှိ။ ..

“ပန်းကန်လွတ်တစ်ပန်းကန် ပေးပါ”

ကျွန်တော်က ဆိုင်အလုပ်သမားကို လှမ်းတောင်းလိုက်ပါသည်။

ဆိုင်အလုပ်သမားကောင်လေးက ခေါက်ဆွဲသုတ်ပန်းကန်နှင့် ပန်းကန်လွတ်တစ်ချပ်ကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲခုံသို့ လာချပေးပါသည်။

ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်ထဲက ထမင်းထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိုဖြည့်၍ ပန်းကန်အလွတ်ထဲသို့ ထည့်ဖို့လုပ်စဉ် ထိုအချိန်မှာ ပဲ . . .

“ဘုတ်!”

“အို!”

“ထမင်းထုပ်အောက်ကျသွားပြီ”

ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မထင်ထားပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးနားကနေ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ကျောင်းသူလေးဦးထဲက ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးက သူ့လက်နှင့် ကျွန်တော်ထမင်းထုပ်အထည်မှာ ဝင်ဘိုက်မိသဖြင့် ဖြည်ထားသော ထမင်းထုပ်က အောက်သို့ကျသွားပါသည်။ ထမင်းစေ့တွေက ပြန့်ကျဲနေသည်။

သွားပြီလို့။ ကျွန်တော် တော်တော်နဲ့မျောသွားပါသည်။ ထမင်းဖြူထပ်မှာဖို့က ကျွန်တော့်မှာ ကားခကလွဲပြီး ပိုက်ဆံအပိုက မရှိပါ။ သည်နေ့တော့ ခေါက်ဆွဲသုတ်ချည်းပဲ စားရတော့မည်။

ကျွန်တော် ပြန့်ကျဲနေသော ထမင်းစေ့တွေကို နဲ့မျောတသစွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ လောလောနဲ့ ဝင်လာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာ၊ ကျွန်မ ထမင်းဖြူတစ်ပွဲထပ်မှာ ပေးမယ်လေ”

ကျွန်တော့်ကို စောစောတုန်းက ထမင်းထုပ်အောက်သို့ကျသွား

အောင် ဝင်တိုက်မိသည့် ကျောင်းသူအမျိုးသမီးက တောင်းပန်ပါသည်။

“နေပါစေဗျာ . . . ရပါတယ်၊ မတော်လို့ ဖြစ်တာပဲ . . . နေ . . . နေ”

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းမတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော့်အနီးနားကနေ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေသဖြင့် ရှေ့တွင်ရှိနေသော ခေါက်ဆွဲသုတ်ကို စားလိုက်ပါသည်။

သေချာတာကတော့ ဗိုက်ကဝမှာ မဟုတ်။ ဗိုက်ပြည့်ဖို့ ရေကိုသာ အားကိုးပြီး သောက်ရတော့မည်လို့။

လေချိုသွေး ထမင်းကြော်စားနေရာကနေ စောစောက သူမကြောင့် ထမင်းထုပ်ပြုတ်ကျသွားသောလူ ခေါက်ဆွဲသုတ်စားနေတာကို မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။ အဲသည်လူက ထမင်းဖြူလည်း ထပ်မမှာ။ ခေါက်ဆွဲသုတ်စားလိုက်၊ ရေကိုတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လိုက်နှင့်။

ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း အင်္ကျီအဖြူခပ်နွမ်းနွမ်းလေးနှင့် ပုဆိုးကလည်း အရောင်နည်းနည်း လွင့်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ . . . လေချိုသွေး၊ ထမင်းကြော်ဆက်မစားဘဲ နင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ငုဝါခိုင်က လေချိုသွေးလက်မောင်းကို သူ့လက်နှင့်ကိုင်ကာ လှုပ်ရမ်းရင်းမှ မေးလိုက်သည်။

“စောစောက ဝင်တိုက်မိတဲ့လူ စားနေတာကို ကြည့်နေရင်ပဲ အဲဒီလူက ထမင်းဖြူတောင် ထပ်မမှာဖူးဟ၊ အသုတ်စားလိုက် ရှေ့သောက်

လိုက်နဲ့ စားနေသောက်နေတာ လောကကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဝတ်ပုံစားပုံကြည့်ရတာ တက္ကသိုလ်ကို လာတက်တာ ချို့ချို့ တဲ့တဲ့နဲ့များ တက်ရသလားမသိဘူး၊ ပြောမယ့်သာပြောတာ လူတစ်ယောက် ကို ထင်တော့မထင်ကောင်းဖူးနော်”

“အမယ်လေး . . . လေချိုသွေးရယ်၊ နင်ကလည်း ပူတတ်ရန် ကော၊ သူ့ဘာသာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ငါတို့ကျောင်းတက်လာတာ နောက် ဆုံးနှစ်တောင် ရောက်ပြီ၊ တစ်ခါဖူးမှ ဒီတက္ကသိုလ်က ယောက်ျားလေး တွေအကြောင်း နင်မပြောဖူးပါဘူး၊ ဒီနေ့မှ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

ပင်ကီက လေချိုသွေးအား ထူးဆန်းသလိုမျိုးဖြင့် ပြောပါသည်။

“နင်တို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီနိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်ကျောင်းသားက ထမင်းကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ထည့်လာပြီး ကင်တင်း မှာ လာစားဖူးသလဲ၊ ဒါက နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားလို့၊ ပြီးတော့ သူ့ထမင်းထုပ် ငါ့ကြောင့် အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ အောက် ကုနေတဲ့ ထမင်းစေ့တွေကိုကြည့်ပြီး သူတော်တော်နဲ့မျောနေပုံရတယ်၊ အဲဒါကိုက နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားလို့”

“ထူးဆန်းတာ မဆန်းတာ အသာထား၊ ကဲ . . . စားဦးဟေ့၊ စားစရာတွေ အေးကုန်မယ်”

မေယမင်း၏ သတိပေးစကားအဆုံး အားလုံးဘာမှမပြောတော့ အဲ စားစရာရှိတာတွေကို ဆက်လက်စားလိုက်ကြပါသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဟိုတစ်ယောက်လည်း စားနေတုန်းပဲလို့။

ရိုးသားခြင်း

အလံတော်အောက်မှာ

ကိုယ့်ဝမ်းဇရုကိုယ်ပန်တီးတာ

ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုများ

ကြည့်ရမှာလဲဗျာ !!!

အခန်း (၇)

ကျွန်တော်ကားတွေနားမှာ မတ်တပ်ရပ်နေရင်းက သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ သော်ဇင်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။ သည်နေ့မနက် အစော ကြီး သော်ဇင်က ကျွန်တော်ရှိနေသော အရုဏ်သစ်ပရဟိတဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်ရက် (၂) ရက် အတွင်း အလုပ်တစ်ခုရမည်တဲ့။ မြို့ထဲမှာ ကားပါကင်စောင့်သည့်သူက နေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အစား တာဝန်ယူရမည်တဲ့။ သည်အလုပ်ကို မကြာခဏ ကျွန်တော်လုပ်ဖူးပါသည်။ ထိုကားပါကင်စောင့်သူက ကျန်းမာ ရေးသိပ်မကောင်း။ သူနေမကောင်းဖြစ်တိုင်း သူ့အစား ကျွန်တော်က သွားတာဝန်ယူရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ဖို့ကို ထိုလူက သော်ဇင်တို့လမ်းထဲက ဖြစ်သဖြင့် သော်ဇင်က ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရရှိသည့် အကျိုးအမြတ်ကို ထိုလူနှင့်ကျွန်တော်က တစ်ဝက်စီခွဲယူကြ သည်။

သည်နေ့တော့ ပလာဇာဘေးက လမ်းမှာရပ်ထားသော ကား

ကြယ်ပွင့်စာပေ

တွေကိုကြည့်ပြီး နေ့တွက်ကိုက်ပြီလို့။ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် နေ့ကြီးအခါကြီး ဖြစ်လို့လားမသိ။ ပလာဇာမှာ ဈေးဝယ်သူတွေက တော်တော်များသည်။ ကားတွေက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့်။

“ကားထွက်မယ်ဟေ့”

ကျွန်တော့်အနားသို့ သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် သူမ၏သားသမီးများ ဖြစ်ဟန်တူသော အသက်သုံးဆယ် အရွယ် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။

“ရပါတယ် အန်တီထွက်ပါ။ ဒါနဲ့ ယာဉ်ရပ်နားခလေး”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ရာပါ အန်တီ”

သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီးကြီးက ပိုက်ဆံ အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ငွေနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ကာ ကျွန်တော့်အားပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံက နံပါတ်တစ်ဝက်ပဲ ပါသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အန်တီ . . . ဒီနှစ်ရာတန် ပြန်လဲပေးပါ။ ပိုက်ဆံက နံပါတ်တစ်ဝက်ပဲ ပါတယ်။ တစ်ခြားလူပေးရင် ယူမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က သားသားနားနား ဝတ်စားထားသော အဒေါ်ကြီး လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံပြန်ပေးပါသည်။

“လဲဖို့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး၊ ဒီနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ပဲ ရှိတာ၊ မင်းကလည်း ညှပ်သုံးပေါ့၊ ရတာပဲဟာ”

“ဟာ . . . အန်တီရယ်၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ နောက်လူကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မှာပေါ့၊ အန်တီမှာ ငွေတစ်ထောင် တန်ရှိရင် ပေး၊ ကျွန်တော်လဲပေးမယ်”

“အို! . . . မရှိဘူး . . . မရှိဘူး၊ ဒါကိုပဲ ယူလိုက်၊ ကဲ . . . လာ

ဟေ့”

တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်သည့် အဒေါ်ကြီးပဲလို့။ ဝတ်တာ စားတာကိုမှာ အားမနာ။ သူ့ဘေးနားမှာ ရှိနေသူတွေကို အမြန်ခေါ်ပြီး သူ့သမီးကို ကားမောင်းခိုင်းကာ ကားပါကင်ရပ်ထားသော နေရာကနေ မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာသာ လက်ထဲတွင် ရှိနေသော နံပါတ်တစ်ဝက်သာ ပါသည့် ငွေနှစ်ရာတန်ကို လက်ထဲမှာကိုင်ပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ သည် အထဲ လွတ်နေသော နေရာသို့ ကားတစ်စီးရပ်ဖို့ ရောက်လာသဖြင့် အပြေးအလွှားသွားပြီး နေရာကိစ္စ လုပ်ပေးရပါသည်။

သည်နေ့ကျမှ လေချိုသွေးအဖို့ ဝယ်စရာပစ္စည်းတွေ များမှများ ကိုယ့်အတွက်ကော အိမ်အတွက်ကော ဝယ်ရတာ ပစ္စည်းတွေကို သူငယ်ချင်းမသုံးဦးကပါ ဝိုင်းဆွဲရသည်။

အခုလည်း သူငယ်ချင်းတွေက မုန့်ကျွေးခိုင်းသဖြင့် ပလာဇာထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွေးရသေးသည်။ သူငယ်ချင်းမသုံးဦးလည်း ဗိုက်အတော်ဆာလို့လား မသိ။ မှာထားသော ဟင်းပွဲတွေကို ဘာမှချန်မထားဘဲ အကုန်စားတာ ပြောင်သလင်းကိုခါလို့။

သူငယ်ချင်းမသုံးဦးနှင့်အတူတူ shopping မထွက်ဖြစ်တာ ဘာလို့လဲနှင့် တစ်လကျော်တောင် ကြာခဲ့ပြီလေ။

“ကဲ . . . စားလို့ပြီးရင် သွားမယ်ဟာ”

“အေးပါ . . . လေချိုသွေးရယ်၊ ခဏလေးပါ၊ စားပြီးပြီးချင်း လမ်းလျှောက်ရင် ဗိုက်နာမှာစိုးလို့”

ပင်ကီက ပြောရင်းကနေ ရေသန့်ဗူးထဲမှရေကို ဖန်ခွက်ထဲ၌ ထည့်ပြီး သောက်ချလိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံရှင်းရအောင် . . .”

လေချိုသွေးက ဆိုင်ဝန်ထမ်းကို လှမ်းခေါ်ပါသည်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းက ဘောက်ချာစာရွက်ကို လာပေးသည့်အခါ လေချိုသွေးက ကြည့်လိုက်တော့ စားလို့ကုန်ကျသည့်ငွေက နှစ်သောင်းဖြစ်နေသဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကနေ ငွေငါးထောင်တန်လေးရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . နှစ်သောင်းဖိုးတောင် ကျွေးထားတာနော်၊ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲပေတော့”

“လေချိုသွေး . . . နင် ဒီလိုမပြောနဲ့၊ နင်ဝယ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကိုရင်း နှင့်နောက်ကလိုက်ရလို့ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့စားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်လို သူငွေသမီးက ငွေလေးနှစ်သောင်းကို အခုမှ နှမောနေသလား”

ငုဝါခိုင်က မကျေနပ်သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

“ကဲပါ . . . ငုဝါခိုင်၊ ရန်ဖြစ်ချင်ရင် နောက်မှဖြစ်၊ သွားမယ် . . . ညနေကျရင် ဒယ်ဒီနဲ့မာမီက ဘုရားသွားမလို့တဲ့”

လေချိုသွေးစကားအဆုံး သူငယ်ချင်းမသုံးဦးက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို လက်ကကိုင်ကာ ပလာဇာစားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် ရပ်ထားသော ကားငါးစီးအကျော်က မှာခံတူးကားနောက်ခန်းအဖုံးကိုဖွင့်ပြီး အမျိုးသမီးလေးဦးက ပစ္စည်းတွေ ထည့်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။ သူတို့ဆီက ကားရပ်နားခကောက်ခံဖို့

ကျွန်တော်သွားလိုက်သည်။

“ဒီက အစ်မလေးတို့ ကားရပ်နားခလေး”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“လေးရာပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ကားနောက်ခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေထည့်နေသော အမျိုးသမီးလေးဦးနား ရောက်သည့်အခါ ရပ်နားခွန်ကို တောင်းလိုက်သည်။ ကားနောက်ခန်းထဲ ပစ္စည်းထည့်နေသော အမျိုးသမီးက ပစ္စည်းတွေထည့်အပြီး မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လေးရာလား . . . ရတယ်”

“ဟင်! . . . ရှင်! . . . ရှင်! . . .”

“ဪ . . . ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျားကိုး”

မထင်မှတ်ပါဘဲ ထိုအမျိုးသမီးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပိုက်ဆံနှိုက်ဖို့အလုပ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့ တက္ကသိုလ်က ကင်တင်းမှာ ကွန်တော်ထည့်လာသော ကြပ်ကြပ်အိတ်ထမင်းထုပ်ကို လက်နှင့်တိုက်ချသွားသော အမျိုးသမီးဖြစ်နေပါသည်။

“ရှင်က ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကားပါကင်လာစောင့်နေတာလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးက အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားသလို သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဒီအလုပ်ကို အမြဲတမ်း ရှင်လုပ်တာလား”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီပါကင်စောင့်တဲ့ ဦးလေး

ကြီးနေမကောင်းဖြစ်နေလို့၊ သူနေမကောင်းဖြစ်တိုင်း ကျွန်တော်က သူ့အစားဝင်ရတယ်လေ၊ ဒီနေ့လည်း ကျောင်းက နှစ်ရက်စိတ်ထားတယ်

သူကလည်း ဖျားနေတော့ သူ့အစား ကျွန်တော်ဝင်ကူတာ၊ ရတဲ့အမြတ် တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့”

“ဪ . . . ဪ . . . ရော . . . ဒီမှာ ငွေလေးရာ၊ ကျွန်မ တို့ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲ ငွေနှစ်ရာတစ်နှစ်ရွက်ကို ပေးပြီး နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ထို အမျိုးသမီးက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကားပါကင်ရပ်နားသည့် အနားကနေ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ငွေနှစ်ရာတစ်နှစ်ရွက် ကို ကြည့်နေမိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ စောစောက လွတ်သွားသည့်နေရာ သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်သဖြင့် နေရာလုပ်ပေးဖို့ သွားရပါတော့သည်။

လူဟာ

ကိုယ့်ယုံကြည်မှုအတွက်

ကိုယ့်လေကိုယ်ပဲ ရှူသင့်ပါတယ်။

သူများလေကို

လိုက်ရှုမှတော့

ကိုယ့်ယုံကြည်မှုတွေ

ပျက်သုဉ်းကုန်မှာပေါ့လေ။

အခန်း (၈)

နေ့လည်ထမင်းစားချိန်မို့ ကင်တင်းမှာ ကျောင်းသားတွေနှင့် စည်ကားလို့ နေပါသည်။ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံတွေကော စကားသံတွေပါ ဆူညံလို့ နေပါသည်။

သည်နေ့ မေယမင်းမွေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကင်တင်းမှာ လေချိုသွေးတို့ သူငယ်ချင်းမသုံးဦးကို ဒကာခံသည်။ ဘယ်ရမလဲ . . . လေချိုသွေးတို့က ကြိုက်တာအကုန်မှာတာ စားပွဲတောင် ပြည့်လှမတတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဟင်းချည်းပဲ ဆယ်ပွဲကုန်အောင် အပီအားပေးမည်ဟု အားခံထားသည်။

“အမြဲတမ်း ငါချည်းပဲ ဒကာခံပြီး ကျွေးနေရတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့အလှည့်ပေါ့ဟာ”

လေချိုသွေးက ကြိမ်းဝါးရင်းမှ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းသုံးခွက်ထဲမှ တစ်ဇွန်းစီ ခပ်ထည့်လိုက်သည်။

“လေချိုသွေး . . . ဘာမှ နင်ပြောမနေနဲ့၊ ငါက ကျွေးမယ်ဆို

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ယတိပြတ်ပဲ၊ ကုန်ချင်သလောက်ကုန် မဝရင် ထပ်မှာ”

မေယမင်းက တုံ့ယမ်းဟင်းချိုတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အေး . . . အခုတော့ လေချိုသွေး နင်အဝစားထားပေါ့ဟာ၊ ကိုကောင်းထက်နဲ့ နင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျမှ တွေ့မယ်၊ အဲဒီည မင်္ဂလာညစာစားပွဲမှာ အန်ချင်အန်ပလေစေ၊ ငါတို့ တစ်ဝကြီးစားပြမယ်”

ငါ့ခိုင်က စားလက်စထမင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး လေချိုသွေးကိုကြည့်ပြီး ပြောပါသည်။

“တော်ပါဟာ . . . စကားတွေ နောက်မှပြော၊ အစားကောင်းစားတဲ့အခါ ဘာမှမပြောဘဲ အရသာခံ စားရတယ်တဲ့၊ စားမှာသာ စားစမ်းပါ”

ပင်ကီက ဝင်ဟန့်လိုက်သဖြင့် လေချိုသွေးတို့လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စားလက်စထမင်းဟင်းလျာများကို ဆက်စားနေမိပါသည်။

တော်ပါသေးသည်။ ဂျပေးနှင့် သော်ဇင်ကို ကင်တင်းမှာ တွေ့ရလို့။ သည်နှစ်ယောက်က အတန်းချိန်တစ်ချိန်စောပြီး ထွက်သွားတာ နောက်ဆုံးတော့ ကင်တင်းမှာလာပြီး ကောင်းကောင်းကြီး အရသာခံနေတာပဲလို့။

“မောင်ရှင် လာဟေ့၊ ငါတို့က ငိုက်ဆာလို့ တစ်ချိန်စောပြီး ထွက်လာတာ”

သော်ဇင်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ လှမ်းခေါ်ပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သော်ဇင်ယူပေးသော ခုံမှာထိုင်လိုက်သည်။

“ဂျပေး . . . မနက်အတန်းထဲမှာရောင်းတဲ့ Note စာရွက်နှစ်ရွက် ငါ့ကိုပေးကွာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ . . . မိတ္တူကူးမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဂျပေး၊ ငါ့လက်နဲ့ ကူးမလို့”

“မောင်ရှင်ရာ . . . မိတ္တူဖို့က ဘယ်လောက်မှ ကျတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီမိတ္တူကူးရလောက်အောင် ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ လမ်းစရိတ်ပဲရှိတာ၊ ဒီရက်ထဲ ပိုက်ဆံက ပြတ်နေပြီ၊ ချွေတာရမယ်ကွ”

“မောင်ရှင်ရာ . . . မိတ္တူဖို့လောက်တော့ ငါ့စိုက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“နေပါစေ ဂျပေး၊ ငါ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူပါရစေနဲ့၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့လေ ငါ့ရှုပါရစေ၊ ပေးပါ . . . မင်းရဲ့ Note တွေ”

“မောင်ရှင် . . . မင်းကတော့ကွာ၊ တော်တော်မာနကြီးတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေနေရလို့သာ တော်တော့တာ”

ဂျပေးက ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်ပြစ်တင်စကားဆိုရင်းမှ ကျော့ပိုးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး Note စာရွက်နှစ်ရွက် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း Note စာရွက်နှစ်ရွက်ကိုကြည့်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ထုတ်ကာ စားပွဲခုံပေါ် ထိုင်ကူးနေမိပါသည်။

“မောင်ရှင် . . . မင်းဘာစားပြီးပြီလဲ၊ တစ်ခုခုမှာလေကွာ”

စာကူးနေသော ကျွန်တော့်ကို သော်ဇင်က မေးပါသည်။

“မနက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထမင်းကြော်က ဒီနေ့ကြက်ဥနဲ့ ကြော်တော့ ကလေးတွေက စားလိုက်ကြတာ ကုန်ရော၊ ငါစားဖို့တောင် မကျန်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးပဲ စားလာခဲ့ရတယ်၊ ပိုက်ဆံကလည်း ပြတ်နေတော့ ကားခတောင် မနည်းချန်ထားရတာ”

“ဒါဖြင့်လည်း ငါတို့ကျွေးပါမယ်ကွာ၊ ဘာစားမလဲ . . . ပြော”

“နေပါစေ ဂျပေး . . . ကျေးဇူးပဲ၊ ငါမစားပါရစေနဲ့၊ မင်းတို့ခဏခဏကျွေးပြီး ငါက မကျွေးနိုင်ရင် မကောင်းဘူး”

“ဟေ့ကောင် . . . မောင်ရှင်၊ မင်းနဲ့ ငါတို့ကြားမှာ ပြောဖို့လဲလားကွာ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိနေတာပဲ”

ဂျပွေးက ကျွန်တော့်စကားတို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားသလား မသိပါ။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဂျပွေးရာ၊ ငါလေ ဘဝမှာ သူများသနားပြီး ကျွေးတဲ့ဘဝမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ ခံနိုင်ရည်အစွမ်း သတ္တိရှိပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်၊ သူများသနားမှ စားရသောက်ရတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကျွန်ယောက်ျားနဲ့ ဘာမှမထူးဖူးကွ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“အေး . . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မင်းဖာသာမင်း ခံနိုင်ရည်နဲ့ နေတော့၊ ဟေ့ကောင် ဂျပွေး . . . မင်းလည်း ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့”

သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားလား မသိ၊ ဂျပွေးကို လှမ်းသတိပေးပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဟာနေသော ဝမ်းဗိုက်ကို ရေနွေးတစ်ခွက် ပြီးတစ်ခွက်သောက်ရင်း Note စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်စာအုပ်မှာ လက်နှင့်ရေးကူးနေမိပါသည်။

လေချိုသွေး စားလက်စထမင်းကို ဆက်မစားနိုင်တော့ပါ။ သူမ တို့ ဘေးစားပွဲဝိုင်းမှ လူကတော့ သူမတို့အုပ်စုကိုလည်း ရှိနေသည်ကို သတိထားမိပုံမရ။ သူ့စာ သူကူးလို့နေသည်။ ရေနွေးကို တစ်ခွက်ပြီးတစ် ခွက်သောက်လိုက် စာကူးလိုက်နှင့် လောကကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း စည်းစိမ်ခံပြီး ရှိနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စားနေသောက်နေတာကိုလည်း လှည့်တောင် မကြည့်။ စောစောတုန်းက သူတို့ပြောနေသော စကားတွေ ကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသဖြင့် ဘာရယ်လို့မသိ။ လေချိုသွေး သူ့ကို

သနားမိသွားသည်။ ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးသာ စားခဲ့ရသော ထိုလူက တစ် နေ့လုံးအဆာခံနိုင်ပါ့မလားလို့။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးက အတင်းကျွေးတာ တောင် ငြင်းသည့်လူ။

သည်လူ တော်တော်မှာနကြီးတာပဲလို့။ ထို့အပြင် မိတ္တူစာရွက် နှစ်ရွက်ကူးတာ ငွေဘယ်လောက်မှ မကျတာတောင် လက်နှင့် စာအုပ် ထဲမှာ လိုက်ကူးနေတာ မိတ္တူဖိုး မတတ်နိုင်ဟု ပြောသံလည်း ကြားရ သေးသည်။

သည်လူ တော်တော်ချို့တဲ့သလားမသိဟု မဆီမဆိုင် လျှောက် စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး အစားကိုသာ ဆက် စားနေမိသည်။

မဆီမဆိုင် ကိုယ်က အကောင်းဆုံးတွေ စားနေရချိန်မှာ ထိုလူ ကတော့ ရေနွေးသောက်နေလို့ သူမအဖို့ တရားမှတရားလားဟု တွေးမိ သေးသည်။

တစ်ချို့က
ငွေအသပြာတွေကို
ပျော်ရွှင်မှု၊ စရီးသွားခြင်း၊
ဒိပ်မူတမျိုးမျိုး
ကုန်အောင်သုံးလေရဲ့၊
တစ်ချို့ကျတော့
လူမှုရေးအကျိုးအတွက်
အသုံးပြုရော။
ဘယ်အရာက မွန်မြတ်သလဲလို့
မေးစရာလိုသလားဗျာ။

အခန်း (၉)

မနက်စာ breakfast စားပြီးကတည်းက လေချိုသွေးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျောင်းစာတွေ ဖတ်နေမိသည်။ သည်နေ့တော့ ကျောင်း ပိတ်သဖြင့် တစ်နေ့ကုန် ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ စာဖတ်တော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ စာထဲစိတ်ပါလို့လား မသိ။ လေချိုသွေးအရေး ကြီးသည့် စာသုံးပုဒ်လောက်ကို အလွတ်ရသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“သမီးစာဖတ်နေတာ ဒယ်ဒီလာလို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား လား မသိဘူး”

လေချိုသွေးက စာဖတ်နေသည့်နေရာသို့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးမြင့်ချို ရောက်လာပါသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရဲ့၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ပြောစရာဆိုတာထက် လုပ်သင့်မလုပ်သင့် တိုင်ပင်မလို့ သမီးရဲ့”

“ဒီလို သမီးရဲ့၊ မြောက်ဥက္ကလာပဖက်က ပရဟိတဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းက မြေကွက်လပ်မှာ စာကြည့်တိုက်လေးတစ်ဆောင်

ဆောက်ပြီး လှူမလားလို့၊ ဒယ်ဒီ နေရာတော့ သွားကြည့်ပြီးပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဒယ်ဒီရဲ့၊ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ စာလာဖတ် တဲ့သူတွေ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတွေ ရတာပေါ့၊ သမီးတော့ ခွင့်ပြု တယ်၊ လှူသာလှူ . . . ”

လေချိုသွေးစကားကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးမြင့်ချိုအတော်ကြီး ကျေနပ်သွားပါသည်။

“ဒယ်ဒီ ဒီလိုစာကြည့်တိုက်အဆောင်လေး လှူချင်တာက အဲဒီ ပရဟိတကျောင်းမှာ မိဘမဲ့ကလေးတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့လေးတွေ စာကြည့် တိုက်အဆောင်လေးထဲက စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး စိတ်ဓါတ်ခွန်အားတွေ တက်လာမယ်၊ သူတို့စိတ်တွေ သိမ်ငယ်စရာမလိုဘဲ စိတ်ဓါတ်မြင့်တက် လာမယ်၊ သူတို့အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းချက်တွေ ပိုတောက်ပြောင် လာမယ်၊ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်တွေကြောင့် ဒယ်ဒီလှူဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ”

“ဒါဆို သမီးတို့ စာကြည့်တိုက်ဆောက်ပြီး လှူရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ်တွေပါ ဝယ်လှူရမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီကလည်း စာအုပ်အလှူ ခံရမယ်”

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် အဲဒီကျောင်းကို ဒယ်ဒီတို့သွားမယ်၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့လည်း တိုင်ပင်ရဦးမယ်”

“ပွမ် . . . ပွမ် . . . ”

လေချိုသွေးတစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးမြင့်ချိုနှင့် စကား ကောင်းနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကနေ ကားဟွန်းတီးသံကြားသဖြင့် ထွက်ကြည့် သောအခါ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကောင်းထက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုကောင်းထက်ပါလား . . . လာ”

“ဒယ်ဒီရေ . . . ကိုကောင်းထက်လာတယ်”

ကောင်းထက်က လေချိုသွေးကို ပြုံးပြရင်း အိမ်နည်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဆက်တီဆိုဖာခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မောင်ကောင်းထက် ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ ကော်ဖီနဲ့မုန့်စားမလား၊ သမီးကို လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“နေပါစေ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် စားခဲ့ပြီးပြီ၊ လေချိုကို ပြော စရာရှိလို့ ဒီဘက်လမ်းကြုံရင်း ဝင်လာတာ”

“အမယ်လေး . . . ကိုကောင်းထက်ရယ်၊ ပြောစရာရှိတာများ ဖုန်းဆက်ပြောလည်း ရတာပဲ၊ တကူးတက လာရတယ်လို့၊ ကိုကောင်း ထက်မှာ အလုပ်တွေက ဒီလောက်ရှုပ်နေတာ”

လေချိုသွေးက အားနာသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ပြောလိုက်သည့် အခါ . . .

“အလုပ်ကတော့ ဘာရှုပ်သလဲ မမေးနဲ့၊ လေချိုရေ၊ နက်ဖြန် ကုမ္ပဏီက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်ကို ရှယ်ယာဝင်သူတွေက စက်မှုကိုလွှတ် တယ်၊ ဟိုမှာ ကုန်ပစ္စည်းကိစ္စတွေ ဒီကိုသွင်းဖို့ ကိုယ်က တာဝန်ယူရမယ်၊ အဲဒါတစ်လလောက် ကြာမယ်၊ တော်ကြာ . . . တစ်လလောက် ကိုယ်က လေချိုဆီ ရောက်မလာလို့ လေချိုတစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့”

“မထင်ပါဘူး ကိုကောင်းထက်ရယ်၊ ကိုကောင်းထက်က အလုပ် ကို တန်ဖိုးထားတာဝန်ကျေအောင် လုပ်တတ်တဲ့ သူပဲဟာ၊ လေချိုက တစ်မျိုးထင်စရာလားလို့”

ဦးမိုးမြင့်ချိုတစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူ လေချိုသွေးနှင့် ကောင်း ထက်တို့ စကားပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လို့ နေပါ သည်။

“ဪ . . . ဒါနဲ့ မောင်ကောင်းထက်ရေ၊ အန်ကယ်က မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာမှားပြောချင်လို့ပါလဲ အန်ကယ် . . . ပြောပါ”

“ဒီလိုဟေ့ . . . မြောက်ဥက္ကလာဖက်က ပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အန်ကယ်က စာကြည့်တိုက်အဆောင်လေးတစ်ဆောင် လှူမလို့၊ အဲဒါမင်းကော လှူဖို့ သဒ္ဓါထက်သန်လားလို့၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေ စာကြည့်တိုက်အဆောင်ထဲက စာအုပ်တွေဖတ်ရင်း စိတ်ခွန်အားတွေ တိုးတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ . . . ကောင်းတာပေါ့ အန်ကယ်၊ ဘယ်လောက်ကျမလဲ . . . ကျွန်တော်လှူမယ်”

“နေဦးကွ . . . မောင်ကောင်းထက်ချည်းပဲ လှူလို့မရဘူး၊ အန်ကယ်နဲ့ မောင်ကောင်းထက်နဲ့ တစ်ဝက်စီလှူမယ်”

“ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ အန်ကယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်ကိုသာ ကျွန်တော့်ကိုပြော၊ ကျွန်တော်ပေးမယ်၊ ဒီလိုအလှူမျိုးက လှူရကျိုးနပ်ပါတယ်”

ကောင်းထက်စကားအဆုံး ဦးမိုးမြင့်ချိုက သမီးဖြစ်သူလေချိုသွေးနှင့် ကောင်းထက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်းက . . .

“သမီးနဲ့ မောင်ကောင်းထက်တို့ လက်ထပ်ပြီးကြရင်တော့ မောင်ကောင်းထက်ကလည်း လှူတာဝါသနာပါ၊ သမီးကလည်း ခွင့်ပြု၊ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ အလှူဒါယိကာ ဒါယိကာမတွေ တစ်နေ့ဖြစ်လာတော့မှာပဲဟေ့”

ဦးမိုးမြင့်ချိုစကားကို လေချိုသွေးနှင့် ကောင်းထက်တို့နှစ်ယောက် ကျေနပ်လို့လားမသိ၊ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်သာ ကြည့်နေကြပါသည်။

□ □ □

သနားကရုဏာစိတ်ဆိုတာ

မထင်မှတ်တဲ့ထောင့်ကနေ

ငြိတွယ်တတ်တာ

စွာပို့ခက်လို့က်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

အခန်း (၁၀)

ဖြစ်ချင်တော့ လမ်းနီလေးမှတ်တိုင်ကနေ နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်သို့ စီးလာသည့်ကားက ကျောင်းရောက်ခါနီး တစ်မှတ်တိုင် အလိုမှ ကားဘီးက ပေါက်သည်။ မထူးပါဘူး ကျောင်းရောက်ဖို့က တစ် မှတ်တိုင်သာလိုသဖြင့် ကျွန်တော်ကားမစီးတော့ဘဲ လမ်းလျှောက်လာမိ သည်။ ညက မိုးရွာထားသဖြင့် ကားလမ်းမပေါ်မှာ ရေအချို့က ဝပ်နေ သည်။

“ဗွမ်း!”

ကားတစ်စီးက ကျွန်တော့်အနားကနေ ဖြတ်မောင်းသွားရင်းမှ ကားဘီးက ဝပ်နေသော ရေတွေနှင့်ထိပြီး ကားဘီးအရှိန်ကြောင့် ရေတွေ က ကျွန်တော်ဝတ်ထားသော ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီကို စင်ကုန်ပါသည်။

သွားပြီ။ ကျွန်တော်သည်နေ့တော့ ကံမကောင်းပါလားလို့။

ကျွန်တော့်အနီးနားက ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားက ကျွန်တော် နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်ကနေ အမျိုးသမီးတစ်ဦး

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ဆင်းလာသည်။

“ဪ . . . ခင်ဗျားကိုး”

“ဪ . . . ရှင်ပါလား”

တစ်ခါက ကင်တင်းမှာ ကျွန်တော့်ထမင်းထုပ်ကို လက်နှင့်တိုက်မိသော အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသလို ကျွန်တော်လည်း ကြုံရပြန်ပြီကောလို့ အံ့အားသင့်မိသွားသည်။

“ရှင်အင်္ကျီကော ပုဆိုးကော ရေတွေ စင်ပြီး ရွဲကုန်တာပဲ။ ကျွန်မတမင်သက်သက်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကားက အရှိန်နဲ့မောင်းလာတော့ ရေဝပ်တာ သတိမထားမိဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ပါသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း ကားစီးလာတာ ကားက ကျောင်းရောက်ခါနီးမှ ဘီးကပေါက်လို့ တစ်မှတ်တိုင်တည်းလိုတာဆိုပြီး လမ်းလျှောက်လာတာ အမှန်က ရေဝပ်တဲ့ ဒီဘက်က မလျှောက်ဘဲ ဟိုမက်က လျှောက်ရမှာ”

“ဒီလိုရေစိုနေတဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ ရှင်ဘယ်လိုကျောင်းတက်မလဲ”

“ဘယ်တက်လို့ရမလဲဗျာ၊ ပြန်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီကို ရောက်ရောက်ချင်း အမြန်လျှော်ရမှာ၊ ကျွန်တော့်မှာက ကျောင်းတက်ဖို့ အဝတ်စားကောင်းကောင်းဆိုလို့ နှစ်စုံပဲရှိတာ၊ ဒီတစ်စုံကို ခြောက်အောင် အမြန်လျှော်၊ ကျန်တဲ့တစ်စုံကို နက်ဖြန်ကျောင်းတက်ရင် ဝတ်ရမှာ၊ သွားပြီဗျာ”

ကျွန်တော်က ထိုအမျိုးသမီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးကာ လိုင်းကားတစ်စီးလာတာမြင်လို့ လက်ပြတားလိုက်သည်။ လိုင်းကားကလည်း ရပ်ပေးပါသည်။ တော်ပါသေး၏။ ကားက လူချောင်သဖြင့် ထိုင်စရာနေရာရပါသည်။

ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေကို ရေစင်အောင် ပြုလုပ်မိသော အမျိုးသမီးက ကားပေါ်ပြန်မတက်သေးဘဲ ကျွန်တော်စီးသွားသော ကားကို ကြည့်နေတာ ကျွန်တော်မထင်မှတ်ဘဲ နောက်လှည့်ကြည့်မိသဖြင့် မြင်လိုက်ရပါသေးသည်။

“လေချို . . . ဂါဆို နင်ပြောပုံအရဆိုရင် သေချာပြီ၊ ဒီလူဟာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့နဲ့ ကျောင်းလာတက်နေတာပဲ”

ကျောင်းလာတုန်းက ဖြစ်ပျက်သည့်ကိစ္စကို လေချိုသွေးက စာသင်ခန်းထဲရောက်သည့်အခါ သူငယ်ချင်းသုံးဦးကို ပြောပြတော့ ငိုဝါနိုင်ကမှတ်ချက်ပေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟာ . . . ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီလူက သူ့မှာအဝတ်အစားနှစ်ထည်ပဲရှိလို့ ခြောက်အောင် အမြန်ပြန်လျှော်ရမယ်လို့ ပြောတဲ့အခါ ငါတော်တော်သနားသွားတာ၊ သူကတော့ လူသနားအောင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ပြောတာ၊ ဒီလူ့စိတ်ဓါတ် ငါသိတယ်၊ တော်တော်မာနကြီးမယ်ပဲ၊ သူများကို အားကိုးမယ့်လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ ကင်တင်းမှာ မှတ်မိလား၊ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကျွေးတာတောင် မစားဘဲ ရေနွေးချင်းထိုင်သောက်ပြီး စာကူးနေတာလေ”

“ဟဲ့ . . . ဂါဆို နင်က သူ့ကို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးပြီး လက်ဆောင်ဆိုပြီး ပေးပါလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ပင်ကီရဲ့၊ အဲဒီလို သွားပေးရင် သူ့ကိုမနှိုက်လား၊ လာပေးတာလား ဘာလားဆိုပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ပြောရင်စေတနာက

ဝေဒနာဖြစ်ရမှာ”

လေချိုသွေးစကားကို ပင်ကီက စောဒကမတက်တော့ပါ။

“ဒီလူကို ငါတစ်ခုတော့ ချီးကျူးတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ အရှိကိုအရှိ အတိုင်း ပြောရဲတယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကိုယ်ရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရင်း ဝင်ငွေရှာတယ်၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ဟာလေးနဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်တယ်၊ ချုပ်တည်းနိုင်တယ်၊ သေချာတာက ဒီလူဟာ ဘဝနာထားပုံဖြစ်လိမ့်မယ် တဲ့တယ်၊ ကိုယ့်အခြေအနေလေးနဲ့ကိုယ် ဒီနိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ် ကြီးမှာ ဘွဲ့ရဖို့ ခြိုးခြံချွေတာပြီး ပညာရှာပုံထောက်ရင် ရည်ရွယ်ချက် တော်တော်ကြီးပုံရမယ်”

“တစ်ခါဖူးမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဒီလောက် မချီးကျူးဖူးတဲ့မိန်းမ ဒီနေ့ကျမှပဲ ချီးကျူးစကားသံတွေ ကြားရတာကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေပြီ”

မေယမင်းက လေချိုသွေးကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချစကားဆိုပါ သည်။ လေချိုသွေးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် တောတောကလူ ပေကျံနေသော အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွပ်နေလောက် ပြီဟု တွေးနေမိပါသည်။

ချီးကျူးခံဖို့အတွက်

လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ်နေထိုင်ရာ ကိုယ့်အရပ်မှာ

တတ်နိုင်သလောက်

လူ့တာဝန်ကျေအောင်

လုပ်ဖြစ်မှတော့ ကိုယ်နိုင်သလောက်

လုပ်ရမှာက

လူတိုင်းရဲ့တာဝန်ပါပဲ။

အခန်း (၁၁)

စေတီတော်သုံးဆူမှ ဆည်းလည်းသံတွေက လေအဝှေ့မှာ တိုး
ညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။ အရုဏ်သစ်ပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း
လေးထဲက စာအံသံတွေကို လေချိုသွေးကြားလိုက်ရသည်။ လေချိုသွေး
၏ဖခင်က ကားကို ကျောင်းဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

လေချိုသွေးပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းကို အကဲခတ်ကြည့်တော့
ကျောင်းဆောင်က နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်နှစ်ဆောင်ဖြစ်ပြီး အဆောက်
အဦးပုံစံက နိုင်ငံခြားပုံစံဖြစ်လို့ နေသည်။ ကျောင်းအဝင်ဝမှာ အခန်း
နှစ်ခန်းကိုတွဲထားပြီး အမိုးပေါ်တွင် စေတီသုံးဆူတည်ထားသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒကာကြီး၊ ဦးဇင်းက ဒီပရဟိတကျောင်းရဲ့
တိုက်အုပ်ဆရာတော်ပါ”

စေတီတစ်ဆူရှိသော ကျောင်းခန်းလေးထဲကနေ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး
ထွက်လာပြီး လေချိုသွေး၏ဖခင် ဦးမိုးမြင့်ချိုကို မေးလိုက်ပါသည်။

“တပည့်တော် မြတ်မင်္ဂလာဆရာတော်ကို ပြောထားပြီးပါပြီ

ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှာ စာကြည့်တိုက်အဆောင်လေးဆောက်ပြီး လှူဒါန်းဖို့ လာတာပါ။

“ဪ . . . ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကတောင် ဆရာတော်က ဒီနေ့ ဧည့်သည်တွေ လာမယ်လို့ မိန့်သေးတယ်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မှာ ကျောင်းကို လေ့လာပါဦးလား၊ ပြီးမှ ဆရာတော်ဆီ သွားတာပေါ့။”

“တင်ပါ့ ဦးပဉ္စင်း”

“ဒါဆို ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမလေးလား၊ ဦးပဉ္စင်းလိုက်ပြမယ်”

တိုက်အုပ်ဆရာတော်က ဘုရားခန်းရှိသော နှစ်ထပ်ဆောင်သို့ အရင်လိုက်ပြပါသည်။

“ဟောဟိုဖက်က ထမင်းချက်တဲ့အဆောင်၊ ဒါက မိန်းကလေးတွေ အိပ်တဲ့အခန်း၊ ညဆို ဒီအောက်ထပ်ကို သေ့ခတ်လိုက်တယ်၊ ဟော ဟိုဖက်က တိရစ္ဆာန်ကြည့်ဖို့၊ စာတွေဘာတွေကို ဒီမှာလည်း သင်တယ်၊ ဟိုဖက်က အဆောင်မှာလည်း သင်တယ်၊ အတန်းလိုက် ဆရာမတွေ ငှားထားပေးတယ်”

တိုက်အုပ်ဆရာတော်က အောက်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကို အသေးစိတ်လိုက်ပြပြီး အပေါ်ထပ်ကိုကြည့်ဖို့ ခေါ်သွားပြန်ပါသည်။

“ဒီအပေါ်ထပ်မှာက ဂုတိယတိုက်အုပ်ဆရာတော်နဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ နေတယ်၊ ဒါက သူတို့အိပ်တဲ့အခန်းနဲ့ သူတို့အဝတ်အစားသေတ္တာတွေ၊ အားလုံးက နာဂစ်မိဘမဲ့ကလေးတွေ များတယ်”

လေချိုသွေး အပေါ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ အိပ်ယာလိပ်တွေ ခြင်ထောင်တွေ ခေါင်းအုံးတွေက သူ့ဟာနှင့်သူ သေသေသပ်သပ်နှင့် ရှိလို့နေသည်။

“လာ . . . ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီး၊ ဟိုဖက်အဆောင်သွားရအောင်၊ ကလေးတွေကို စာသင်နေတယ်လေ”

တိုက်အုပ်ဆရာတော်က ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ်ကနေ ဦးဆောင်ပြီး အရင်ဆင်းပါသည်။ လေချိုသွေးနှင့် သူမမခင်လည်း နောက်ကနေ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“မောင်ရှင်ရေ . . . စာသင်တာ ခဏရပ်လိုက်ဟေ့၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ လာလို့”

စာသင်နေသည့် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ရှိ အောက်ထပ်အခန်း ဘဲခါးဝနားအရောက် တိုက်အုပ်ဆရာတော်က လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် စာသင်နေသူက စာသင်ကြားခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ စာသင်နေသော ကလေးတွေက လေချိုသွေးနှင့် ဦးမိုးမြင့်ချိုကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ကြွပါခင်ဗျာ . . . ကြွပါ”

“ဪ . . . ခင်ဗျားကိုး”

“ဪ . . . ရှင်ပါလား”

လေချိုသွေး ဘယ်လိုမှ မထင်ထားပါ။ စာသင်နေသူက လေချိုသွေးတို့ သားအဖကို ခရီးဦးကြိုဆိုနုတ်ဆက်ရင်း လေချိုသွေးကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားသလို လေချိုသွေးကလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်ထားဘဲ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

“မောင်ရှင်ရေ . . . ဒီက ဧည့်သည်တွေက ဟောဟိုက မြေကွက်လပ်မှာ စာကြည့်တိုက်အဆောင်ဆောက်ပြီး လှူဖို့ဆိုပြီး လာတာ၊ မနက်ကတောင် ဆရာတော်က မိန့်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

တိုက်အုပ်ဆရာတော်က လေချိုသွေးတို့ လာသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြပါသည်။

“ဒယ်ဒီ . . . သူက သမီးတို့ နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်ကျောင်း

ကပဲ”

“ဪ . . . သမီးက ဒီက လူငယ်နဲ့ သိနေတာကိုး”

လေချိုသွေးဖခင် ဦးမိုးမြင့်ချိုက ပြောလိုက်ပါသည်။

“မောင်ရှင်ရဲ့အကြောင်းကတော့ မပြောနဲ့ သိပ်တော်တာ၊ မိဘတွေ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားလို့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဒီကျောင်းကို ခေါ်လာပြီး ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတာ၊ မောင်ရှင်က စာသိပ်တော်တယ်၊ သိတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဦးကိုယ်ချွန် ကိုယ့်စရိတ်ကိုရှာပြီး ကျောင်းတက်တာ၊ ကျောင်းအလုပ်တွေလည်း လုပ်တယ်၊ ကလေးတွေကိုလည်း အားရင် အားသလို စာသင်ပေးတာ၊ ဒီပရဟိတကျောင်းမှာတော့ အရမ်းအားကိုးရတာ”

“ဝမ်းသာတယ် ငါ့တူ၊ ကြိုးစားကွာ၊ ကြိုးစားသူအတွက် အချည်းအနီး မဖြစ်ပါဘူး”

လေချိုသွေးဖခင်က ချီးကျူးစကားဆိုအပြီး . . .

“ကဲ . . . သမီး၊ ဒီက သူငယ်နဲ့ သမီးနဲ့က သိကြတယ်ဆိုတော့ စကားပြောနေခဲ့ဦး၊ ဒယ်ဒီက ဒီက ဆရာတော်နဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြန်မှဝင်ခေါ်မယ်၊ ကားကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့မယ်”

“မောင်ရှင် . . . ဟောဒီက ဒကာမလေးကို ကလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး သူတို့အကြောင်းလေးဘာလေး ပြောပြလိုက်ဦး၊ သိရတာပေါ့”

ဦးမိုးမြင့်ချိုနှင့် တိုက်အုပ်ဆရာတော်တို့က စာသင်ခန်းအဆောင်ထဲကနေ ထွက်သွားပါသည်။ လေချိုသွေးကတော့ ကလေးငယ်တွေ၏ မျက်နှာတွေကို ကြည့်မိသည်။ သူတို့မျက်နှာလေးတွေက အပြစ်ကင်းစင်နေပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသလိုမျိုး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အဲဒါဘာများလဲကွယ် . . . ။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မထင်ထားပါ။ သည်အမျိုးသမီးနှင့် သူမ၏ဖခင်သည် ပရဟိတကျောင်းကို ရောက်လာပြီး စာကြည့်တိုက်အဆောင်ကို လှူမည်ဆိုတာကိုပါ။

သေချာတာကတော့ ငွေကြေးဥစ္စာ အတော်ကြွယ်ဝမည် လူတန်းစားထဲကပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဪ . . . ရှင့်နာမည်က မောင်ရှင်တဲ့လား၊ အဲဒါ နာမည်အရင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်ရှင်ပါ”

“ကျွန်မနာမည်က လေချိုသွေးပါ”

လေချိုသွေးဆိုသော အမျိုးသမီးက စတင်စကားဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြောသလို သူမကလည်း ပြန်ပြောပါသည်။

“ကိုမောင်ရှင်က ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတာကိုး၊ ကျွန်မလေရှင့်နဲ့တွေ့ရတိုင်း အံ့အားသင့်တာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တွေ့ရတာချည်းပဲ”

“ဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မလေချိုသွေးရယ်”

“ကလေးတွေကို ဒီနေ့စာသင်တော့ ရှင်တခြားအလုပ် မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က အလုပ်မရှိတဲ့နေ့တွေဆို ကလေးတွေကို speaking သင်ပေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်စာယူထားလို့ပါ”

“ဟုတ်လား . . . ကျွန်မက ကိုရီးယားဘာသာယူထားတာ၊ ဒါနဲ့ ဒီက ကလေးတွေအကြောင်း ပြောပြပါလား”

လေချိုသွေးဆိုသော အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ကလေးတွေအကြောင်းမေးပါသည်။ စာသင်ခုံတွေမှာ ထိုင်နေသော ကလေးတွေက ကျွန်တော်နှင့် လေချိုသွေးကို စူးစမ်းသလို အကြည့်မျိုးနှင့် အတိအကျနေကြပါသည်။

“ဒီကလေးတွေ အားလုံးက ကျွန်တော့်လိုပဲ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အများစုက မရှိကြတော့ဘူး။ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကော ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါ နာဂစ်နဲ့အတူပါသွားတာ သူတို့လေးတွေ ခမျာ အတိတ်ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ကြတာ။ ဆရာတော်က သူနိုင်သလောက်ခေါ်လာပြီး ဒီကျောင်းမှာ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးထားတာ အဆိုးဆုံးက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပေါ့ဗျာ။ သူများတွေက မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ သွားလာတာတွေ မြင်ရတော့ သူတို့ခံစားရတာပေါ့။ အဲဒီခံစားချက်ကို မနည်းပျောက်အောင် တစ်ခြားအရာတွေနဲ့ လုပ်ထားရတာ။ တစ်ချို့ကလေးတွေဆို ညမောင်ရင် ဟိုဘက်အဆောင်တံခါးဝမှာထိုင်ပြီး မိဘတွေကိုလွမ်းလို့ ငိုတာတွေတောင် ရှိတယ်။ မနည်းနှစ်သိမ့်ပေးရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကလေးတွေကို ကျွန်တော့်ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလိုပဲ သဘောထားစောင့်ရှောက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီလိုခံစားခဲ့ရတာပဲ။ ဒီကလေးတွေက ကျွန်တော့်ဘဝပဲ။ သူတို့အနာဂတ်လှပအောင် ကျွန်တော်မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ်”

“ရှင်စကားကြားရတာ ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ကဲ . . . လာ . . . မလေချိုသွေး၊ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်က လေချိုသွေးဆိုသော အမျိုးသမီးကို ကလေးတစ်ဦးချင်းစီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ပြီးသည့်အခါကျမှ . . .

“မလေချိုသွေးလာ . . . ဘုရားခန်းထဲ သွားရအောင်”

“စိုင်းကိုရေ . . . ဧည့်သည်အတွက် ထမင်းချက်ဆောင် ရေခဲသေတ္တာထဲက အအေးပုလင်း ဘုရားခန်းယူလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုမောင်ရှင်”

စိုင်းကိုက ထမင်းချက်ဆောင်ဆီသို့ ထသွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း လေချိုသွေးကို ဘုရားခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“အအေးသောက်ပါဦး”

“ရပါတယ် . . . ကျေးဇူးပါပဲ”

ဘုရားခန်းထဲရောက်ပြီး အအေးပုလင်းလာချပေးသောအခါ ကျွန်တော်က လေချိုသွေးကို ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုမောင်ရှင် . . . ဒီဆန်အိတ်တွေကကော . . .”

“ဒါတွေကလား . . . ငွေလှူတဲ့သူတွေဆီက ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ သုံးလစာဝယ်ထားတာလေ၊ သူတို့ကို မနက်စာထမင်းကြော်၊ နေ့လယ်စာ ထမင်းဟင်း၊ ညနေစာ ထမင်းဟင်းကျွေးတယ်၊ လှူတဲ့လူရှိရင်တော့ နေ့လယ်စာတစ်ခုခုပေါ့”

“စားရသောက်ရတာကကော . . .”

“အသားဟင်းသုံးရက်၊ ကျန်တာ အသီးအရွက်ပေါ့၊ ပဲဟင်းကတော့ မနက်ညပါတယ်၊ ဆရာတော်က ကလေးတွေ အားရှိအောင်လို့ ကျွေးရမယ် ပြောတယ်”

“ကျွန်မလည်း ကလေးတွေအတွက် လာလှူဦးမယ်၊ ကိုမောင်ရှင်လည်း ကျောင်းမှာရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်နေ့လည်းဆိုတာ ပြောမယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့ . . . မလေချိုသွေးရယ်၊ ကလေးတွေ ကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့၊ စာအုပ်တွေဘာတွေ လှူချင်လည်း ရတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လေချိုသွေးက ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ အအေးကို တစ်ခွဲသောက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ အအေးပုလင်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်ကို စကားစလိုက်ပါသည်။ သူမ ဘာများ

ပြောချင်သလဲ ကျွန်တော်မသိပါ။

“ဘာများပြောချင်လို့လဲ မလေချိုသွေး”

“ကျွန်မလေ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားကို အထင်မကြီးတတ်ဘူး . . . သိလား၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်မဟာ မိန်းမသားဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျားသားကို အားမကိုးဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားကိုးပြီး ခရီးဆက်နိုင် တယ်လို့ ခံယူထားတာ၊ ကျွန်မလေ . . . ရှင်ကို မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ တွေ့လာ ပြီး မသိမသာ အကဲခတ်မိတယ်၊ အဲဒီမှာ ရှင်ရဲ့ခံယူချက်တွေ မသိမသာ တွေ့ရတော့ နည်းနည်းချိုးကျူးလို့စိတ် ဖြစ်ချင်လာတယ်”

“ဒါများဗျာ . . . ဒါက ကျွန်တော့်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါ။ ဒါ ချိုးကျူး စရာမှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝပေး အခြေအနေအရ ကျွန်တော် ရှင်သန်ရုန်းကန်ရတာလေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်စားနေတဲ့သူလို့ ကျွန်တော်အပြောခံရမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါကိုက ရှင်စိတ်ဓါတ်ကို ချိုးကျူးစရာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာဗျာ . . . မဟုတ်တာ”

မိန်းမသားတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို အထင်တွေ စွတ်ကြီးပြီး ချိုး ကျူးနေသဖြင့် ကျွန်တော်နေရထိုင်ရ အတော်ခက်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော်ခံယူထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ မလေချိုသွေးရ . . . လူဆိုတာ လက်ရှိပစ္စည်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မျှော်မှန်းထားတဲ့ အနာဂတ် အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ဆီကနေ ဘာအကူအညီမှ မျှော်လင့်စရာ မလိုဘူး၊ မျှော်လင့်တိုင်းလည်း ရလို့လား၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝသာ ကိုယ် ဖန်တီးရတာ၊ လူဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖော်ဆောင် ဖန်တီးတဲ့ Man makes himself ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ဆရာတော့်ကျောင်းကို ရောက်တယ်၊ နေစရာ ရတယ်၊ ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကျွန်တော်ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူဘူး။

ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ကြုံရာအလုပ်လုပ်ရင်း ပညာရှာခဲ့ရတာ၊ ဒါကို ကျွန် တော်လေ့နပ်တယ်”

“ဒါဆို ရှင်က တစ်ချိန်မှာ ချမ်းသာပါစေလိုကော ဘုရားရှိခိုး တိုင်း ဆုမတောင်းဘူးလား”

“လူဆိုတာ ဘယ်သဘာဝလွန် အကူအညီဖြစ်တဲ့ supernatural help ကို ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်ရဘူး၊ ကိုယ်ကြိုးစားမှ ကိုယ်ရတာ၊ လူတွေ ရေလိုက်လွဲနေတာ”

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်စကားအဆုံး ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအကြည့်က ကျွန်တော်ပြောသော စကားတွေကို နားထောင်ရင်း လေးစားသည့် အကြည့်မျိုးများ ဖြစ်နေသလား မသိပါ။

“ဒါဆို ကိုမောင်ရှင်၊ လူတွေက ကိုယ်ကြိုးပွားဖို့အတွက် ဆုတောင်း စရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားရမယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“မလေချိုသွေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အင်တာဗျူးအမေးအဖြေလုပ် သလို ဖြစ်နေပြီ၊ လူတွေက ကိုယ်စိတ်သန်ရာ ကိုယ်လုပ်ကြတာပဲလေ၊ အဲဒီပီတိနဲ့ အသက်ရှင်သန်နေကြတာပဲ၊ ဒါကို အပြစ်ပြောလိုတော့ မရဘူး၊ ဥပမာပြောရရင် ကျွန်တော့်အမြင်ပေါ့လေ၊ လူအများစုကြီးကတော့ အိပ် မောကျနေကြတာပဲလေ၊ ဒါကလည်း တွေးတောစဉ်းစား ဝေဖန်သုံးသပ်မှု မလုပ်ချင်ကြလို့ပဲ၊ အဲဒီလူတွေက ဖြစ်တည်မှုမဓာနဝါဒအရ ပြောရရင် လူအဖြစ်ကနေ အသက်ဝိညာဉ်မဲ့ အရာဝတ္ထုတွေအဖြစ် နိမ့်လျှော့ကျဆုံး သွားတာပဲ၊ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေသူတွေပေါ့ဗျာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြော ရရင် လက်ရှိပစ္စည်းဘဝမှာ အိပ်ပျော်နေတာပဲ၊ အဲဒါ လူ့ဘဝရှင်သန်မှု ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး လူ့ဘဝက ထွက်ပြေးလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အဲဒီ ဘဝကို အကြောက်ဆုံးပဲ”

“ရှင် . . . စာတွေ သိပ်ဖတ်တယ် ထင်တယ်၊ ရှင်ကြောတဲ့ ကား

www.burmeseclassic.com

တွေ ကျွန်မအိမ်ရောက်မှ အသေအချာ စဉ်းစားရမယ်၊ ကျောင်းမှာ ကျွန်မကိုတွေ့ရင်လည်း ခေါ်နော်၊ စကားပြောရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်အချိန်အားရင်တော့ ပြောပါမယ်၊ ကတိအပြည့်အဝ မပေးနိုင်တာ ကျွန်တော့်အနေအထားကို နားလည်ပေးပါ”

လေချိုသွေးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အအေးပုလင်းကို ဆက် သောက်နေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ တိုက်အုပ်ဆရာ တော်နှင့် လေချိုသွေးဖခင်တို့ ဝင်လာသည်ကို ကျွန်တော်လှမ်းမြင်နေရ ပါသည်။ လေချိုသွေးက တော့ အအေးသောက်လို့ကောင်းတုန်း ရှိပါသေး သည်။

သစ်ရွက်တစ်ရွက်
သစ်ပင်ပေါ်က ကြွေကျသလိုမျိုး
နှလုံးသားများလည်း
မသိစိတ်ကနေ
သူ့ထံကြွေကျသွားပြီ။
ဘာတွေဘယ်လိုကြောင့်
ဖြစ်ကုန်ရပါသလဲကွယ်။
ခက်များခက်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၂)

တနင်္ဂနွေနေ့ကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပြီးတော့ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက နေ ကလေးငယ်များအတွက် ပရိုမိုးရှင်းလုပ်သည့်အနေဖြင့် ကစားနည်း တွေကော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေပါ ကျင်းပသဖြင့် မျှော်စင်ကျွန်းတစ်ခုလုံး ကလေးတွေ၏ အသံတွေဖြင့် စည်ကားလို့နေပါသည်။

လေချိုသွေးကို မေယမင်းက အိမ်သို့လာခေါ်သည်။ သည်နေ့ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ငါးနှစ်သားအရွယ် သူ့တူလေးက ကစားနည်းပြိုင်ပွဲဝင် ပါမှာမို့လို့ လိုက်ခဲ့ပါ ပင်ကီကော ငှက်ခိုင်းပါ လိုက်မည်ဆိုသဖြင့် လေချို သွေးလည်း လိုက်လာခဲ့သည်။

မေယမင်း၏တူလေးက အတော်သွက်သည်။ ကစားနည်းပြိုင်ပွဲ မှာ ပထမရသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မေယမင်း၏တူလေးက ကျောင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်တွေ့ပြီး ကလေးတွေ ဆော့သည့်နေရာမှာ သွား ဆော့နေသဖြင့် လေချိုသွေးတို့ သူငယ်ချင်းလေးဦး စားသောက်ဆိုင်မှာ ယခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး နားနားနေနေထိုင်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း

က စကားဖောင်ဖွဲ့နေမိသည်။

“လေချိုသွေး . . . နင်ပြောပုံအရဆိုရင် အဲဒီမောင်ရှင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ဘဝက တော်တော်သနားဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဒီလူတော်တယ်ဟ . . . ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူများကို အားမကိုးဘဲ ဒီဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားတာ အဲဒါကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရမယ်”

လေချိုသွေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မောင်ရှင်နှင့်အတူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ကို အစအဆုံး ပြောပြပြီးသည့်အခါ ပင်ကီက မှတ်ချက် စကားဆိုပါသည်။

“ဒါပေါ့ဟာ လူဆိုတာ ဘဝကို အသေမကျင့်ရဘူး၊ အရှင်ကျင့်ရမယ်ဆိုတာလေ၊ သူ့ရုပ်ရည်ကို ခန့်မှန်းရတာ လွယ်ပါတယ်၊ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားထားပြီး လုပ်မယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငုဝါခိုင်ရဲ့၊ ငါလေ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးဖူးဆိုတာ နင်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမောင်ရှင်ဆိုတဲ့ လူကိုတွေ့တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ ငါသူ့ဘဝကို သနားသလိုဖြစ်မိတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဘဝအကြောင်းတွေရယ်၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို သူသံယောဇဉ်ထားတာတွေရယ်၊ သူ့အတွေးအခေါ် ဒဿနတွေကို နားထောင်လိုက်ရတာရယ်၊ သူ့ကိုသနားတာကော လေးစားတာကော ဖြစ်လာတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတော့မပြောတတ်တော့ဘူး”

လေချိုသွေးစကားအဆုံး မေယမင်းက စိုးရိမ်တကြီး လေသံဖြင့် . . .

“လေချိုသွေး . . . ဒီစကားကို ဒီနေရာမှာတင်ရပ်တော့၊ သေချာတယ် . . . နင့်မသိစိတ်က မောင်ရှင်ကို နင်စိတ်ဝင်စားနေပြီလား မသိဘူး၊ မလုပ်နဲ့နော် . . . ကိုကောင်းထက်ရှိတယ်၊ တော်ကြာ နာမည်တွေ

ဘာတွေ ပျက်ကုန်ဦးမယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ . . . မေယမင်းရယ်၊ ငါက ရိုးရိုးသားသား ငါ့စိတ်ထဲဖြစ်တာ ငါပြောတာ”

“ဟဲ့ . . . လေချိုသွေး၊ လောကကြီးမှာ အဲဒီသနားခြင်းဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ခွာချလို့ မရဘူး၊ မိန်းမသားတစ်ဦးဟာ ယောက်ျားသားတစ်ဦးကို အထင်ကြီးရင်လည်း ချစ်တယ်၊ သနားရင်လည်း ချစ်တယ်တဲ့၊ နင့်မှာက အခုအဲဒီနှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်နေတာ၊ ကြာရင်မလွယ်ဘူးနော်”

“မေယမင်းရယ် . . . ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါဟာ မိုက်မိုက်မဲမဲ ရူးသွပ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“အပြောမကြီးနဲ့ လေချိုသွေး၊ ကိုယ်က ချစ်မိလာရင် မိုက်ဖို့ ခွန်လွှတ်ဖို့ ဘာမှဝန်မလေးဘူး . . . သိလား”

လေချိုသွေးက မေယမင်းကို ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ကလေးတွေ ကစားသည့်နေရာသို့ ကြည့်နေမိသည်။

“မေယမင်း . . . နင့်တူကို သွားခေါ်တော့၊ ငါတို့ ဒီကပဲ စောင့်မယ်၊ ညနေရောက်နေပြီ”

“အေး . . . အေး . . . ငါသွားခေါ်လိုက်မယ်”
ငုဝါခိုင်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် မေယမင်းက ဆိုင်ထဲကနေ သူ့တူကိုခေါ်ဖို့ ထွက်သွားသည်။

မကြာပါ။ ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့နှင့် ဆော့ကစားထားသော မေယမင်း အီတူလေးက မေယမင်းနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။

“သွားမယ် . . . နေဦး၊ ငါပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ဦးမယ်”
မေယမင်းက ကျသင့်ငွေကို စားပွဲထိုးအား ရှင်းပေးပြီး အားလုံး လုပ်ထားသော ကားဆီသို့လာကာ မျှော်စင်ကျွန်းထဲမှ ကားမောင်းထွက်

လာခဲ့သည်။

ဂျပေးတို့လမ်းထဲက ဗူစီမောင်းရောင်းသည့် ဦးဘထွားကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ဦးဘထွားက ရန်ကုန်မြို့တကာလှည့်ပြီး ဗူစီမောင်းရောင်းစားနေသူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်အကွက်အကွင်းမှာ ရောင်းကောင်းသလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ကျွန်တော့်မှာကလည်း အခုရက်အတွင်းမှာ ငွေရေးကြေးရေးက အတော်ကျပ်တည်းနေသည်။ စာမေးပွဲဖြေဖို့က သုံးလလောက်လိုပေမယ့် စာသင်ခန်းတွင် နေ့စဉ် Note မှတ်စုစာရွက်တွေကလည်း အချိန်တိုင်း ရောင်းသည်။ ရေရှည်တွင် လက်နှင့်လိုက်ကူးဖို့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုလည်း အားနာရသေးသည်။ သူတို့စာကျက်ချိန်ကလည်း ရှိသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျပေးကို ကျွန်တော်က ပြောပြတော့ တစ်ရက်တည်းနှင့် အမြတ်များများရသော အလုပ်တစ်ခုကို သူရှာပေးမည်ဟုပြောပြီး ဦးဘထွားနှင့် ဆက်သွယ်ပေးသည်။

ဦးဘထွားကလည်း ကျွန်တော့်ပညာရေးအတွက်ဆိုတော့ သဘောကောင်းရှာပါသည်။ ဗူစီမောင်းတွေကော၊ ဗူစီမောင်းချိတ်သည့် ဆိုင်းထမ်းကော လေထိုးပိုက်ပါ ပေးသည်။ ဗူစီမောင်းဖိုးကို ရောင်းပြီးမှပေးပါပြောသည်။ ပြီးတော့ ဗူစီမောင်းနှင့် အရုပ်လုပ်နည်းပါ သင်ပေးရုံမက သည်နေ့မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ပွဲရှိသည်။ ကလေးတွေအတွက်လုပ်တာ မျှော်စင်ကျွန်းဝင်ပေါက်ကနေသာ ရောင်းဆိုလို့ ကျွန်တော်လာရောင်းတာ အတော့်ကို ရောင်းကောင်းသည်ဟု ပြောရမည်။ ငွေတစ်သောင်းနီးပါးတောင် ရနေပြီ။ ဗူစီမောင်းတောင် သိပ်မကျန်တော့။ ရှိသည့်ဗူစီမောင်း

ချိတ်သည့်တန်းမှာ အကုန်ချိတ်လိုက်ပြီး အသံမြည်သော ဗူစီမောင်းကို ညစ်ကာ ဈေးဆက်ရောင်းနေမိသည်။

မျှော်စင်ကျွန်းဂိတ်ပေါက်ကနေ ထွက်လာသော ကားတစ်စီးက ကျွန်တော်ဗူစီမောင်းရောင်းနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားနောက်ခန်းက ကလေးငယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်ဗူစီမောင်းတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာသည်။ ကလေးငယ်နောက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကလည်း လိုက်ပါလာသည်။

“ဦးလေး . . . ဟိုဗူစီမောင်းအကြီးကြီးနှစ်လုံးပေးပါ”

ကလေးငယ်က အကြီးဆုံးဗူစီမောင်းနှစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် ကျွန်တော်က ဗူစီမောင်းနှစ်လုံးအား ဖြုတ်ယူပြီး ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“တစ်လုံးကို နှစ်ရာပါ”

ကလေးငယ်နှင့်ပါလာသော အမျိုးသမီးက ငွေနှစ်ရာတန်နှင့်ရွက်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုမောင်ရှင်ပါလား . . . ကိုမောင်ရှင်၊ ဟဲ့ . . . လေချိုသွေး . . . ဒီမှာ ကိုမောင်ရှင်”

ထိုအမျိုးသမီးက ကားဘက်သို့ကြည့်ပြီး အံ့အားတသင့်ပုံစံမျိုးဖြင့် လှမ်းပြောပါသည်။ ကားထဲကနေ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လာပါသည်။

ကျွန်တော်သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့ လေချိုသွေးဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုမောင်ရှင်ပါလား . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်နေရတာလဲ”

လေချိုသွေးက ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်တော်ရောင်း
နေသော ဗူစီမောင်းတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မေးပါသည်။

“ဒါနဲ့ မလေချိုသွေးကကော . . .”

“ကျွန်မလား . . . ဒီက သူငယ်ချင်းမေယမင်းရဲ့တူလေးက ဒီနေ့
မျှော်စင်ကျွန်းမှာလုပ်တဲ့ ကလေးပြိုင်ပွဲဝင်ရတယ်လေ၊ အဲဒါလိုက်ခဲ့ပါဆို
လို့ ပါလာတာ၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကကော ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဗူစီမောင်းသည် ဖြစ်သွား
ပြန်တာလဲ”

လေချိုသွေးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်သိချင်နေပုံရပါသည်။

“ဒီနေ့တစ်နေ့တည်း ရောင်းတာပါ၊ ကျွန်တော် Note တွေအတွက်
ပိုက်ဆံလိုတယ်လေ၊ စာမေးပွဲက သုံးလလောက်လိုပေမယ့် ဒီနေ့တိုင်း
ရောင်းတဲ့ Note စာရွက်တွေအတွက် ဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံက မရှိဘူး၊ သူငယ်
ချင်းတွေဆီက ငှားရတာ အားနာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဒီနေရာမှာ လာ
ရောင်းတာ၊ မဆိုးဖူး . . . ကျွန်တော့်အတွက် ငါးထောင်ကျော်ကျော်
လောက် ကျန်မယ်”

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်စကားနားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်
နှာကို ကြည့်နေပါသည်။ သူမအကြည့်တွေက ကျွန်တော့်ကိုများ ကရုဏာ
သက်နေသလား မသိပါ။

“ရှင် . . . ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟာဗျာ . . . ဈေးရောင်းကောင်းနေတာနဲ့ ဘာမှမစားဖြစ်တော့
ဘူး၊ ပြန်မှပဲ တစ်ခုခုဝယ်စားတော့မယ်၊ ဒီလိုမေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ လေချိုသွေးကော
သူမသူငယ်ချင်းနှင့် ဗူစီမောင်းဝယ်သော ကလေးငယ်ပါ ကားပေါ်ပြန်

ပေးတိုင်းယူသူရှိရဲ့။
မပေးချင်လည်း
အတင်းတောင်းသူရှိရဲ့။
စေတနာတွေ ဘုံ့ပေါ်လအောင်နဲ့
လိုလိုလားလားပေးပေမယ့်
အဲဒါတွေကို
ဥပေက္ခာပြုမျက်နှာလွှဲသူတွေလည်း
ရှိနေပါလားကွယ်။

အစန်း (၁၃)

လေချိုသွေးက သူငယ်ချင်းမသုံးဦး၏ မျက်နှာတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းမသုံးဦးကလည်း သိသည်။ လေချိုသွေးတစ်ခုခုကို ပြောချင်နေပုံ ဖြစ်နေသည်ဟု။

“လေချိုသွေး . . . နင် ငါတို့မျက်နှာတွေကို ဒီလောက်စေ့စေ့ ကြည့်နေတာ နင့်မှာ ပြောစရာစကားရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီစကားက တော်တော်အရေးကြီးပုံရတယ်”

ငှါခိုင်က လေချိုသွေးမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေယမင်း၊ ငါ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီချင်တယ်၊ အဲဒီအကူအညီကို အဲဒီလူက ဒီအတိုင်းပေးရင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ နင်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့”

ထိုအခါ မေယမင်းက . . .

“လေချိုသွေး . . . နင်ဝေခိုက်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ မောင်ရှင်ကို

ကြယ်ပွင့်စာပေ

မဟုတ်လား”

လေချိုသွေး မငြင်းပါ။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“သူ့ခမ္ဘာ သူ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းတက်နေရတာ ကြာလာရင် ဒီငွေရှာတဲ့ကိစ္စအတွက် သူ့ပညာရေးနှောင့်နှေးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ငါက သူ့မသိအောင် ငွေတစ်သိန်းလောက် ပေးချင်တယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံတစ်သိန်းသာ သူ့ရရင် သူ့ဘာမှမလုပ်ဘဲ သူ့ပညာရေးကို သူ့အေးအေးဆေးဆေး ဆည်းပူးနိုင်မှာ၊ ခက်တာက သူ့ကို ပိုက်ဆံဒီအတိုင်းသွားပေးရင် သူက စိတ်ဆိုးမှာ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

လေချိုသွေးစကားအဆုံးမှာ ပင်ကီက . . .

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်ပြီး သူ့လာမယ့်လမ်းမှာ မသိမသာ ချထားလိုက်၊ သူက ကောက်ရမယ်၊ ပိုင်ရှင်မရှိဖူးဆိုပြီး သူ့ယူသွားရင် ပြီးပြီပေါ့၊ အဲဒါကို ငါတို့က တစ်နေရာက ကြည့်နေမယ်လေ၊ အဲဒီအစီအစဉ် မကောင်းဖူးလား”

“ကောင်းတယ် . . . ဒီအတိုင်းလုပ်မယ်”

ပင်ကီပေးသည့် အကြံဉာဏ်ကို လေချိုသွေးအတော်သဘောကျသွားသည်။

“လေချိုသွေး . . . သေချာပြီ၊ နင့်ရဲ့နှလုံးသားထဲကို မောင်ရှင် ဆိုတဲ့လူက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ တခဏတာအတွင်း ဝင်ရောက်သွားပြီ၊ နင်က သူ့ကို မသိစိတ်က စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ ရှေ့လျှောက် နင်သောကတွေ ခံစားရလိမ့်မယ်နော်၊ ဒီမှာတင် ရပ်လိုက်ပါဟာ”

“ငါမရပ်နိုင်ဘူး မေယမင်း၊ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ငါ့ကိုယ် ငါ မသိဘူး၊ ငါလေ အမြဲတမ်း ညှိုးငယ်နေတဲ့ ကိုမောင်ရှင်မျက်နှာကိုပဲ မြင်မြင်နေမိတယ်၊ အဲဒီလိုမြင်တိုင်း သူ့ကို ငါသနားလာမိတယ်၊ အဲဒီ

သနားခြင်းကို ငါဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့မရဘူး၊ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာကိုပဲ ငါစဉ်းစားနေမိတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး လေချိုသွေး၊ နင်မှားမယ်၊ နင့်မှာ ကိုကောင်းထက်ရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ငုဝါခိုင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကောင်းထက်နဲ့ ငါက ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူကြီးတွေက သင့်တော်တယ်ထင်လို့ စီစဉ်ကြတာ၊ အဲဒါကို ငါကလည်း လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုမောင်ရှင်နဲ့ သူနဲ့ကျတော့ ခံစားချက်ခြင်းက မတူဘူးဟ၊ ကိုမောင်ရှင်အကြောင်း တွေးနေရတာကိုက ပီတိဖြစ်နေတာ”

“ပီတိတွေဘာတွေတော့ ငါတို့မသိဘူး၊ ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာကိုပဲ ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ ငါတို့ ဆက်ကြည့်ရတော့မှာပဲ”

ပင်ကီက လေချိုသွေးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး မကျေမနပ်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် လေချိုသွေးကတော့ မောင်ရှင်ကို ငွေတစ်သိန်းပေးဖို့ မည်သို့မည်ပုံ အကွက်ချရမည်အား စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒါကို သူငယ်ချင်းမသုံးဦးက မသိရေးချမသိပါ။

ကျောင်းစကြိုနံကော်ရစ်ဒါအကွယ်ကနေ လေချိုသွေးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်နေမိသည်။ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်တော့ မနက်ဆယ်နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။ မျှော်နေသူ မောင်ရှင်က ခုထိပေါ်မလာသေး။

ဘယ်လောက်တောင် သည်ကော်ရစ်ဒါအကွယ်က စောင့်နေရဦးမလဲ မသိပါ။ မျှော်နေတုန်း ပေါ်မလာသေးသည့် မောင်ရှင်ကို လေချိုသွေး

စိတ်နည်းနည်းတိုချင်လာမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဖြေသိမ့်မိပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ ကျောင်းနောက်ကျတာပဲ ဖြစ်မည်လို့။

“လေချိုသွေး . . . ဟိုမှာ မောင်ရှင်မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျောင်းနောက်ကျလို့ထင်တယ်၊ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ပြီး လာနေတာ တွေ့လား။”

ငုဝါခိုင်က ပြသဖြင့် လေချိုသွေးကြည့်မိသောအခါ ခပ်သုတ်သုတ်လမ်းလျှောက်လာသော မောင်ရှင်က နဖူးပြင်မှ ချွေးတွေကို လွယ်အိတ်နှင့် သုတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“သူ . . . ဒီနားရောက်လာရင် ငါတို့ ဒီကထွက်မယ်၊ မသိမသာ ပိုက်ဆံအိတ်ချခဲ့မယ်”

လေချိုသွေးက သူငယ်ချင်းတွေကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဒီနားရောက်တော့မယ် . . . လာ”

လေချိုသွေးက ဦးဆောင်ပြီး ကော်ရစ်ဒါအကွယ်ကနေ သူငယ်ချင်းမတွေနှင့် အတူထွက်ပြီး ရှေ့ကလျှောက်သွားရင်းမှ လက်ထဲကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို မသိမသာ အောက်ပစ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ . . .

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်အိတ်ကို ကောက်ယူကြည့်တော့ ပိုက်ဆံတွေက အများကြီးဖြစ်နေသည်။

သေချာတာကတော့ ရှေ့က သွားနေသည့် ကျောင်းသူလေးဦးထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆီကနေ ကျကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

သည်ကျောင်းသူတွေ တော်တော်လေး နမောနမဲ့ နိုင်တာပဲလို့။

ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်ကကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့က သွားနေသော ကျောင်းသူလေးဦးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပါသည်။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ ခဏရပ်ပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကျကျန်ခဲ့တယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ကျောင်းသူလေးဦးအနားရောက်သောအခါ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကျောင်းသူလေးဦးစလုံးက ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ပါသည်။

“ဟာ . . . မလေချိုသွေးတို့ပါလား၊ ဒါ ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကျကျန်ခဲ့တာထင်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လေချိုသွေးက သူမသူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . နင်တို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကျကျန်ခဲ့သလား”

သူငယ်ချင်းမသုံးဦးက ကိုယ့်လွယ်အိတ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး . . .

“မကျန်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီမှာ ငါတို့ပိုက်ဆံအိတ်ရှိတယ်”

လေချိုသွေးကလည်း သူမအိတ်သူမကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်လည်း ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ရှင်ကကောင်းလို့ရတာ ရှင်ပဲယူလိုက်တော့၊ ရှင်ပိုင်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြရင်း . . .

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ လုပ်လည်း မလုပ်ထိုက်ဘူး၊ ယူလည်း မယူသင့်ဘူး၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တဲ့သူက အခုချိန်မှာ ဘယ်လောက်တောင် သောကရောက်နေမလဲ၊ ဒီပိုက်ဆံကို သူ့ခမျာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ရှာဖွေခဲ့ရမယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်က သုံးမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ အပြစ်ကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို သွားပေးမယ်၊ ပိုင်ရှင်က

အဲဒီမှာ သွားယူရုံပဲ၊ ကြော်ငြာကပ်ခိုင်းမယ်”

ကျွန်တော်ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်ကကိုင်ပြီး ကျောင်းသားရေးရာ ဌာနဖက်သို့ ထွက်လာတာကို လေချိုသွေးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော်အား ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိလိုက်ပါသည်။

“လေချိုသွေး . . . မောင်ရှင်က တော်တော်အားတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ့်လက်ထဲ ပိုက်ဆံအိတ်ရောက်လာတာတောင် သူက ပိုင်ရှင်မှန်ကို ပြန်ပေးမယ်တဲ့”

ငုဝါခိုင်စကားကြောင့် လေချိုသွေးပြုံးမိပါသည်။

“ကိုမောင်ရှင်က အတာမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးဖြောင့်တာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရိုးဖြောင့်မှုက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ ငါကတော့ သူ့စိတ်ဓါတ်ကို လေးစားမိပြန်ပြီ ငုဝါခိုင်ရေ၊ အလကားအချောင်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို လိုချင်တပ်မက်မောမှု မရှိတာ၊ အဲဒါမျိုးက ယောက်ျားပီသတဲ့ လူမျိုးမှ ဒီစိတ်ဓါတ်ကို ထားနိုင်တာ”

“ဟဲ့ . . . လေချိုသွေး၊ ထားနိုင်တာ မနိုင်တာ အသာထား၊ ငွေက တစ်သိန်းဆိုတော့ ကျောင်းသားရေးရာဌာနသွားပြီး ငါတို့ပိုက်ဆံအိတ်ပါလို့ သွားပြောပြီး ယူရမယ်၊ နို့မို့ဆို တစ်ခြားလူဆီ အချောင်ပါ သွားမယ်”

မေယမင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ လေချိုသွေးတို့ကိုခေါ်ပြီး ကျောင်းသားရေးရာဌာနဆီသို့ သွားပါတော့သည်။ သည်အဖြစ်အပျက်ကို မောင်ရှင်သာသိရင် ဘာပြောလေမလဲမသိ။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ရာသီတိုင်းဟာ

သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပျော်ရွှင်မှုတွေကို

သယ်ဆောင်ပေးလေရဲ့။

ခန္ဓာက အပူ

မိုးက မိုးရေစက်တွေ

ဆောင်းက နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်တွေ

ကျွန်မအတွက်တော့

သူက အချိန်တိုင်း

ကြည်နူးမှုတွေ ယူဆောင်လာရဲ့။

ကျွန်မပျော်လို့က်တာ

ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

သည်နေ့မှ ဗိုက်က ဘယ်လိုဆာမှန်းမသိ။ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အတန်း
ချိန်တစ်ချိန်စောပြီး ကင်တင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်နေ့ ကျွန်တော့်
အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ လမ်းစရိတ်နှုတ်ပြီး ထမင်းကြော်တစ်ပွဲဖို့စာလောက်
ငွေက ရှိသည်။ သည်တော့ ဆာဆာနှင့် ထမင်းကြော်ကို အဝတွယ်ပစ်
လိုက်မည်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကိုမောင်ရှင် ဘယ်လဲ . . . ”

ကင်တင်းသို့အလာ ကျွန်တော့်နာမည်လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လေချိုသွေးဖြစ်နေပါသည်။ သူမဘေး
နားမှာ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မတွေ့ရ။

“မလေချိုသွေးပါလား၊ ကင်တင်းသွားမလို့ဗျ၊ ဒီနေ့မှ ဗိုက်က
လည်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဆာမှန်းမသိပါဘူးဗျာ”

“ကိုမောင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မကတော့ တိုက်ဆိုင်နေပြီ၊ ကျွန်မလည်း
ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းမတွေ့ မလာဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း အတန်းတက်

တာ ဗိုက်ဆာလို့ ထွက်လာတာ၊ အခုတော့ အဖော်ရပြီ၊ ဒီလိုလုပ် . . .
မောင်ရှင် မငြင်းနဲ့နော်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တစ်ခုခုကျွေးမယ်၊ ဒီကင်တင်း
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ သွားစားမယ်”

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မစားပါရစေနဲ့”

“မရဘူး . . . ရှင် ဒီတစ်ခါတော့ လက်ခံရမယ်၊ ကျွေးတဲ့သူက
စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကျွေးတာနော်၊ ရှင်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လာလှူ
တဲ့သူတွေကို မလှူနဲ့လို့ ငြင်းလို့လား”

“မတူဘူးလေ မလေချိုသွေးရဲ့၊ ဟိုက ဘုန်းကြီး၊ ကျွန်တော်က
လူလေ၊ မစားပါရစေနဲ့ဗျာ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မရဘူး . . . ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မကျွေးတာကို ရှင်လိုက်စား
ရမယ် . . . ဒါပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လေချိုသွေးဒေါသများ ထွက်သွားလား
မသိ။ လေသံက နည်းနည်းမာနေပါသည်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။ ကျွန်တော်က ငြင်းလည်း ရမည့်
ပုံမပေါ်။ သည်အမျိုးသမီးက အတင်းဇွတ်ခေါ်မည့်ပုံမျိုး ရှိနေပါသည်။

“ဒီတစ်ခါပဲနော်၊ နောက်တစ်ခါကျရင် ကျွန်တော်ပြန်ကျွေးမယ်၊
အဲဒီအခါကျရင် မလေချိုသွေး မငြင်းနဲ့၊ သူများကျွေးတိုင်း မစားသင့်ဖူး
ဗျ၊ ကိုယ်က ပြန်ကျွေးနိုင်မှကောင်းတာ”

“အမယ်လေး . . . သူကပဲ ပြောရသေးတယ်၊ လာပါ . . . သွား
ရအောင်၊ ဒီမှာ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

လေချိုသွေးက ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ပြီး ကျောင်းတံခါးဝဆီသို့
သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူမနောက်ကနေ လိုက်ပါလာရပါသည်။

“ကဲ . . . ကားပေါ်တက်၊ နောက်ခန်းမှာ ထိုင် . . .”

လေချိုသွေးက ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ရောက်သောအခါ

ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်တက်ခိုင်းပါသည်။

“ဟာဗျာ . . . လူမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်နေပါမယ်၊ ဒီလိုလုပ် . . .
ခင်ဗျားက ကားနဲ့အရင်သွားနှင့်၊ ကျွန်တော်နောက်ကနေ လိုင်းကားစီးပြီး
လိုက်ခဲ့မယ်”

“ရှင်ဟာလေ . . . ဘယ်လိုလူလဲ၊ မရဘူး . . . တက် . . . ကား
ပေါ်ကို”

လေချိုသွေးက လေသံမာမာဖြင့် အမိန့်ပေးသလို ပြောလိုက်
သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆက်ပြောနေလျှင် မရတော့မှာမို့ မထူးပါဘူး
ဆိုပြီး ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

တကယ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သည်လိုကားမျိုးစီးဖူးတာ ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

လေချိုသွေးဆိုသည့် အမျိုးသမီးက အစားအသောက် အတော်
ကြီးသလားမသိ။ မှာထားသည့် ဟင်းပွဲတွေက စားပွဲဝိုင်းမှာ တော်တော်
များသည်။ သူမက စားပွဲဝိုင်းမှာရှိနေသော ဟင်းတွေကိုကြည့်ပြီး အတော်
ကျေနပ်နေပုံရပါသည်။

“မလေချိုသွေးရာ . . . ခင်ဗျားမှာထားတဲ့ ဟင်းတွေက ကျွန်
တော်တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဆွမ်းဘုန်းပေးတဲ့
ဟင်းခွက်တွေထက်တောင် များသလား မသိဘူး”

လေချိုသွေးက ရယ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါတွေက ရှင်ကို စားစေချင်လို့ မှာလိုက်တာ၊ ဝအောင်အကျွေး
စားနော်”

“ဟ . . . ဒါတွေ ဒီလောက်များတာ ဘယ်ကုန်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဒါမျိုးတွေကို ကျွန်တော်က တစ်ခါမှ စားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“တစ်ခါမှ မစားဖူးရင် အခုစားဖူးပြီပဲ၊ အဝသာ စားပေတော့”
လေချိုသွေးလေသံက အရမ်းကို စေတနာပါနေပါသည်။ ခက်တာက ကျွန်တော်ပါ။ လာချထားပေးသော ခက်ရင်းနှင့် ဇွန်းဖြင့် စားလျှင် ထင်သလောက် ဗိုက်ထဲဝင်မည်မဟုတ်။ ဗိုက်ကလည်း အရမ်းကို ဆာနေပြီ။ သည်တော့ လေချိုသွေးကို ခွင့်တောင်းရပါဦးမည်။

“မလေချိုသွေး . . . ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် ခွင့်တောင်းပါရစေ”
“လာပြန်ပြီ . . . ရှင်က ဘာကိုခွင့်တောင်းမလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ . . . ဟင်းတွေက အရမ်းများတယ်၊ ဒီတော့ ခက်ရင်းနှင့် ဇွန်းနဲ့ မစားဘဲ လက်နဲ့ အားရပါးရ စားချင်လို့ပါ”

“ဒါလား . . . ရပါတယ်၊ ရှင့်သဘောပဲ”

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်စကားနားထောင်ပြီး ရယ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း စားသောက်ဆိုင်က ‘ဘေစင်’ မှာ လက်သွားဆေးပြီး ဗိုက်ကဆာနေသဖြင့် အားရပါးရ စားပါတော့သည်။

ဟင်းတွေက တစ်ခါမှ မစားဖူးလို့လားမသိ။ အရသာက တော်တော်ကောင်းလှပါသည်။

မောင်ရှင်စားနေတာကိုကြည့်ပြီး လေချိုသွေးတစ်ယောက် ကြည်နူးနေမိပါသည်။ သူ့ခမျာ တစ်ခါဖူးမှ မစားဖူးသည့် တရုတ်ဟင်းလျာများကို စားရလို့လားမသိ။ စကားတောင် မပြောနိုင်ဘဲ ထမင်းကို လက်နှင့် အားရပါးရနယ်ပြီး စားနေတာ လောကကြီးမှာ သူ့လောက် ကျန်သည့်သူ

တွေ စည်းစိမ်မခံစားရသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ . . . ကျေးဇူးပဲ”

ထမင်းကို စားနေရင်းမှ မောင်ရှင်က ဝမ်းသာအားရပုံစံမျိုးနှင့် ပြောပါသည်။ လေချိုသွေးခမျာ စားလက်စထမင်းကို ဆက်မစားနိုင်ဘဲ မောင်ရှင်စားနေသည်ကိုသာ ကြည့်နေမိပြန်ပါသည်။

သူမစိတ်ထဲမှာ အသွေးအသားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ကျေနပ်သလိုမျိုး ခံစားနေရရုံသာမက ပီတိတွေလည်း ဖြစ်နေမိပါသည်။

“ဒုက္ခတော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ . . . ဒီဟင်းအရသာတွေက ကောင်းတော့ နောက်နေ့တွေမှာ ဒါမျိုးစားချင်လာရင်တော့ ပြဿနာပဲဗျို့”

“အို . . . ဘာဖြစ်လဲ ကိုမောင်ရှင်ရဲ့၊ ကိုမောင်ရှင် စားချင်တဲ့ အချိန်သာ ပြော၊ ကျွန်မအမြဲတမ်း လိုက်ကျွေးမယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ . . . ဒီနေ့ ဒီလောက်စားတာတောင် ကျွန်တော့်အဖို့ လွန်လှပြီ၊ သူများကျွေးတာ ဒါမျိုး ကျွန်တော်က တစ်ခါဖူးမှ လိုက်စားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်း . . . လက်ဆေးရမှာတောင် နှမော့တယ်၊ ဟင်းနဲ့တွေ့ မပျောက်အောင် ဆေးရတော့မှာပဲ၊ ဗိုက်ဆာလာရင် ဒီနေ့စားရတဲ့ ဟင်းနဲ့တွေ့ရှုရင်း ဟင်းတွေအဖြစ်နဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ စားရမှာလေ”

“ဪ . . . ကိုမောင်ရှင်ရယ်၊ ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

လေချိုသွေးက လက်ဆေးသည့် ‘ဘေစင်’ သို့ သွားနေသည့် မောင်ရှင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

မောင်ရှင်ကတော့ လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့် အသေအချာ ပွတ်ဆေးနေပါသည်။

သည်နေ့တော့ လေချိုသွေး မေ့နိုင်မည်မထင်ပါ။ သူမဘဝမှာ သည်နေ့လို ကြည်နူးအရသာခံစားရတာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးလို့ပါ။

အိမ်ရောက်လျှင်တော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ အသေအချာ

ရေးမှတ်ထားရပါဦးမည်။

ပြီးတော့ မောင်ရှင်အတွက် သူမဘာဆက်လုပ်ပေးရဦးမည်လဲ
ဆိုတာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိတာ မောင်ရှင်တစ်ယောက်ကတော့ လုံးဝ
မသိတာ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စာချစ်ဆိုတာ

မျက်လုံးတွေက

ကိုယ်ရောင်ပျောက်ထားတာကို

နှလုံးသားက မြင်လေရဲ့။

အခန်း (၁၅)

ပရဟိတကျောင်းက ကလေးတွေကို English Speaking နှစ် နာရီလောက် သင်ပေးလိုက်ရလို့လား မသိ။ စာသင်ချိန်ပြီးသည့်အခါမှာ တော့ ကျွန်တော့်ဗိုက်က နည်းနည်းဆာလာပါသည်။ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ် နာရီကတည်းက နေ့လယ်နှစ်နာရီအထိ စာသင်ရတာဆိုတော့ ကလေးတွေ လည်း ပင်ပန်းနေသလို ကျွန်တော်လည်း စာဆက်မသင်ချင်တော့။ သည် တော့ အတန်းကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက သစ်ပင် အောက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ခင်းပြီး ကျွန်တော်ထိုင်နေမိသည်။

“ပွမ် . . . ပွမ် . . . ”

တံခါးပိတ်ထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတံခါးဝရှေ့ကနေ ကား ဟွန်းတီးသံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ လေချိုသွေး၏ ကား ဖြစ်လို့နေပါသည်။ ကလေးငယ်တစ်ဦးက တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးပါ သည်။ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော လေချိုသွေးက ကျွန်တော် ရှိနေသော နေရာနားမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါသည်။ သူမတစ်ဦးတည်း

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကားမောင်းလာတာ ဘာကိစ္စများရှိသလဲ မသိပါ။

“ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကိုမောင်ရှင်ရဲ့”

လေချိုသွေးက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာရင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောပါသည်။

“ကလေးတွေကို စာသင်ပြီးသွားလို့ လိုင်နေတာ၊ ဒါနဲ့ မလေချို သွေးက ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲလို့ ရှင်မမေးနဲ့”

လေချိုသွေးက ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး နေတိုးပုံပါသော စက္ကူလက်ဆွဲအိတ် ငါးအိတ်ကိုယူပြီး ကျွန်တော့်နားရောက်လာပါသည်။

“ရော့ . . . ဒီမှာ ပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီတွေ၊ ကိုမောင်ရှင်အတွက် ကျွန်မ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်လာတာ”

“ဗျာ! ဒါတွေက ကျွန်တော့်အတွက်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ ရှင်အတွက်၊ ဒီအထဲက အဝတ်အစား တစ်စုံကို ရှင်ဝတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ရှင့်ကို တစ်ခုခုလိုက် ကျွေးမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ပို့မယ်”

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ လေချိုသွေးကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိပါ။ ဘယ်လိုသော အကြောင်းတွေကြောင့် အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေး၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော်ရှိနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်လာလေသလဲမသိ။

“မလေချိုသွေး . . . ဒါတွေကို ကျွန်တော်လက်မခံပြန်ရင်လည်း ခင်ဗျားက စိတ်ဆိုးဦးမယ်၊ နောက်ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရှိတာ လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ဖာသာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် သူများ ပေးတာ၊ ကမ်းတာမျိုးကို မယူပါရစေနဲ့ဗျာ၊ အဲဒါကို နားလည်ပေးပါ”

လေချိုသွေး စိတ်ဆိုးချင်ဆိုး၊ မဆိုးချင်နေ ကျွန်တော်ကတော့

စိတ်ထဲရှိတာ ပြောမိပါသည်။

“နားလည်ပေးပါတယ်၊ ကဲ . . . ဝယ်လာတဲ့ အင်္ကျီတွေထဲက ကြိုက်တာတစ်ထည်ဝတ်ခဲ့၊ ဪ . . . နေဦး၊ ဒီကျောင်းက ကလေးတွေ အတွက် မုန့်တွေဝယ်လာတယ်၊ ပေးလိုက်ဦး”

လေချိုသွေး ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ဝေဖါမုန့်ထုပ်ပါကင်ဗူးကို မလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သယ်ခိုင်းကာ ကျောင်းမှာရှိသည့် ကလေးတွေကို ဝေပေးဖို့ စိုင်းကိုနှင့် သန်းကျော်ကို မှာရပါသည်။ ပြီးတော့ လေချိုသွေးလက်ဆောင်ပေးသည့် အင်္ကျီကိုဝတ် ပြီး လေချိုသွေးရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုမောင်ရှင်က အရင်ရုပ်နဲ့ မတူဘူး၊ ဝို တောင် ကြည့်ကောင်းသလားလို့”

“ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျားပြောမှ ကျွန်တော်ရှက်တောင် ရှက်ချင်လာပြီ”

“ရှက်မနေပါနဲ့၊ ကဲ . . . ကားပေါ်တက်”

ကျွန်တော်လည်း ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ သူများလက်ဆောင်ပေးသော အင်္ကျီကိုဝတ်ရင်း သူများမောင်း သော ကားကိုစီးရတာ ကျွန်တော့်အဖို့ နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားနေ ရတာကတော့ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အင်းလျားကန်ရေပြင်သည် ငြိမ်သက်လို့နေသည်။ နေလယ်နား၊ မိုးလား မသိ။ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးက ထိုင်ခုံလွတ်တွေ အတော်များများ ရှိနေသည်။ ကန်ပေါင်ရိုးအောက်ခြေက မြင်ခင်းပြင်မှာတော့ ကောင်

လေးတွေ ကောင်မလေးတွေ အဖွဲ့လိုက် စကားပြောသူပြော၊ ဂစ်တာတီးသူတီးနှင့် ရှိနေကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားပြီးသောအခါ လေချိုသွေးက အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးက ခုံတန်းလျားမှာ သွားထိုင်မည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူမနောက်ကနေ လိုက်ခဲ့သည်။

ခုံတန်းလျားမှာ စထိုင်ကတည်းက လေချိုသွေးက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အင်းလျားကန်ရေပြင်ကိုသာ ကြည့်၍နေသည်။

“မလေချိုသွေး ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည်လား၊ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ကျွန်တော်က မနေနိုင်သဖြင့် မေးမိသည်။

“ကျွန်မ အချစ်အကြောင်း တွေးနေတာ”

“ဗျာ . . . အချစ်အကြောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုမောင်ရှင်ကကော အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုနားလည်သလဲ”

ပြဿနာတော့ တက်ပြီလို့၊ တစ်ခါဖူးမှ ရည်းစားမထားဖူးသော ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့များ သည်မေးခွန်းကို လေချိုသွေးမေးလေသလဲ မသိပါ။

“ဒီမေးခွန်းကိုဖြေဖို့က ခက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို ကျွန်တော်က တစ်ခါဖူးမှ ရည်းစားမှ မထားဘူးတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ပြောကြည့်မယ်၊ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ချစ်တဲ့အချစ်က မီးတောက်လိုပဲ အရမ်းလှတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းပူတယ်၊ အလင်းရောင်က မှိန်လိုက်လင်းလိုက်ပေါ့လေ၊ အသက်အရွယ်ရလာမှ ချစ်တဲ့အချစ်ကျတော့ ကျောက်မီးသွေးလိုပဲ၊ နှလုံးသားမီးတောက်က အလင်းရောင်ကို အပြည့်အဝပေးတယ်၊ ဒီတော့ အသက်အရွယ်ရလာမှ ချစ်တဲ့အချစ်က ဦးနှောက်

နှလုံးသား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ နှလုံးသားနှလုံးသား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အဲဒီလိုမျိုး အချစ်က ခိုင်မြဲမယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ လေချိုသွေးကကော ဘယ်လိုဖွင့်ဆိုလဲ”

“လူတွေပြောပြောနေတဲ့ အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဆိုတာ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ဘယ်တော့မှ ဇာတ်သိမ်းခန်းမရှိဘူး၊ အဓိကကတော့ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုမြတ်နိုး၊ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုမြတ်နိုးမယ်ဆိုရင် အသက်အရွယ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး အဲဒီနှစ်ဦးရဲ့ မြတ်နိုးမှုတွေက ဒီကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးဖြစ်လာမှာပဲလို့ ကျွန်မခံယူထားတယ်”

လေချိုသွေးက သူမစကားအဆုံး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကိုမောင်ရှင်မှာကော ချစ်ရမယ့်သူ ရှိပြီလား”

“မရှိပါဘူးဗျာ . . . ရှိလာလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝအနာဂတ်အတွက် ကြိုးစားနေရတာ၊ ပရဟိတကျောင်းက ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကိုလည်း မြှင့်တင်ပေးရဦးမယ်၊ အခုရောဂါ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မလေချိုသွေးမှာကော ချစ်ရမယ့်သူ ရှိပြီလား”

ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် လေချိုသွေး ခေတ္တခဏ ငြိမ်သက်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေသည့်ပုံ ရှိနေပါသည်။ ခဏကြာတော့မှ . . .

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူမဟုတ်ပေမယ့် လက်ထပ်ရမယ့်သူတော့ ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ကိုကောင်းထက်တဲ့၊ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာလေ၊ သူက ဥစ္စာဓနလည်း ကြွယ်ဝပါတယ်၊ စိတ်ရင်းစေတနာကလည်း ကောင်းပါတယ်၊ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားတယ်၊ ဘာမှငြင်းစရာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မလက်ခံခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ခါမှာ ကျွန်မပြန်ဝှမ်းတော့ သူ့ကို လက်သာထပ်လိုက်ရမယ်၊ ချစ်လို့ မရဘူးဖြစ်တယ်”

“ဒါမျိုးက အချိန်ကြာလာရင် ချစ်သွားမှာပါ၊ ဒါမျိုးတော့က

သာဓကတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ အဲဒီ ကိုကောင်းထက်ဆိုတဲ့လူကို လေချို
သွေး ပြောပုံအရဆို အဲဒီလူမှာ ဘာအပြစ်ပြောစရာမှ မရှိဘူး။ ဒါမျိုးက
ရှားတယ်။ လေချိုသွေး အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းမှာပါ။”

“ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကိုမောင်ရှင်ပြောသလိုပဲ
ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ခါမှာ ကျွန်မစိတ်က တကယ်ချစ်တဲ့
ချစ်သူကိုပဲ မျှော်လင့်နေမိတယ်။ အဲဒါဘယ်လိုကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။”

“မလေချိုသွေးရယ် . . . ကျွန်တော်တို့အရွယ်တွေက စိတ်ကစား
ရမယ့် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်တွေမှ မဟုတ်တော့တာ။ အချစ်ဆိုတာကြီး
ကို ဦးနှောက်နဲ့ကော နှလုံးသားနဲ့ပါ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အရွယ်တွေလေ။ ဒါနဲ့
မလေချိုသွေး တကယ်ချစ်ရမယ့်သူရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောဦးနော်”

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ချစ်သူကို ပြောပြဖို့ ပထမဦးဆုံး
သိရမယ့်သူက ကိုမောင်ရှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပေးပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ . . . သွားကြရအောင်။ ကျွန်တော့်ကို
ကားနဲ့ ပြန်လိုက်မပို့နဲ့တော့။ ကျွန်တော့်ဖာသာကျွန်တော် လိုင်းကားစီး
ပြန်မယ်”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်မက ခေါ်လာတာ။ ကျွန်မပြန်ပို့ပေးရမှာပေါ့”

“နေပါစေဗျာ . . . ကျွန်တော် လိုင်းကားစီးပြီးပဲ ပြန်ပါရစေ”

“ရှင်ကိုတော့ ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ။
ကျွန်မကတော့ ဒီမှာ ဆက်နေဦးမယ်”

ကျွန်တော်က လေချိုသွေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အင်းလျားကန်ပေါင်
ရိုး လှေခါးထစ်တွေကနေ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

လေချိုသွေးကတော့ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ကောင်းလို့ ထိုင်ကောင်း
ဆဲ ရှိနေမှာပါ။

ကမ္ဘာကြီးမှာ

ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက်

အမှန်တကယ်လိုအပ်တာက

စာခွက်ပေါ်က စကားလုံးတွေ

မဟုတ်ပါဘူး။

ကဇန်း (၁၆)

ကျွန်တော့်အတွက် ယခုတလောမှာ မလူးသာ၊ မလွန်သာ တော်တော်ဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းက သည်လိုပါ။

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်စာသင်ခန်းသို့ နေ့တိုင်းလာသည်။ လာသည့်အခါတိုင်းလည်း သူမ၏သူငယ်ချင်းတွေမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာသည်။ ပြီးတော့ ကင်တင်းမှာ နေ့လယ်စာလိုက်ကျွေးသည်။ ကျွန်တော်က အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း မရ။ သည့်ထက်ဆိုးတာက ပလာဇာတွေမှာ shopping ထွက်ဝယ်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ခေါ်သည်။ အင်္ကျီပုဆိုးတွေ ဝယ်ပေးလို့ ငြင်းရတာလည်း မရ။ ထို့အပြင် ကျောင်းလွှတ်တော့လည်း အင်းလျားကန်ပေါင်ရှိ ခုံတန်းလျားတွင်ထိုင်ပြီး တစ်နာရီလောက် သူမနှင့် စကားပြောရပြန်သေးသည်။

ကျွန်တော်က လေချိုသွေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါသည်။ မသိသူတွေက သူဌေးသမီးကို ဝင်ရောပြီး ချူစားနေသော ကျောင်းသားလို့ အပြောခံရမှာ စိုးသည်ဟု . . . ။

သည်တော့ လေချိုသွေးက ပြောပါသည်။ လောကကြီးမှာ သူများ ပြောတာတွေ ဂရုစိုက်နေမည်ဆို ကိုယ်သွားမည်လမ်းကို ဘယ်လိုဖြောင့် ဖြောင့်သွားလို့ရမှာလဲတဲ့။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကကော ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲလို့။ သူမ အလိုကျ လိုက်လျောရပါတော့သည်။

သူငယ်ချင်းမသုံးဦး လေချိုသွေးမျက်နှာကို အလိုမကျသည့် ပုံစံ မျိုးဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ သေချာတာကတော့ ထိုသုံးဦး လေချိုသွေးကို တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရသည်။

“ဟဲ့ . . . နင်တို့သုံးယောက် ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုတွေထဲက လူကြမ်း တွေ ကြည့်သလိုမျိုး ငါ့ကို လာမကြည့်နဲ့၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ . . . ပြော” မေယမင်းက စတင်ပြီး ပြောပါသည်။

“လေချိုသွေး . . . နင်အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါတို့ တော့ နားမလည်တော့ဘူး၊ မောင်ရှင်ဆိုတဲ့လူရဲ့ စာသင်ခန်းကို နေ့တိုင်း သွားတယ်၊ ငါတို့ကိုတောင် ပထုတ်ပြီး ကင်တင်းမှာ နေ့လယ်စာကို သူနဲ့ အမြဲစားတယ်၊ အဲဒါတွေက ဘာသဘောလဲ”

မေယမင်းစကားအဆုံး ငှက်ခိုင်းကလည်း . . .

“ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူး၊ နင်နဲ့ အဲဒီမောင်ရှင်နဲ့ အင်းလျားကန် ပေါင်ရိုးက ခုံတန်းလျားမှာ နှစ်ယောက်တည်း ညနေတိုင်းထိုင်တာကကော၊ နင်နဲ့ သူနဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်နေပြီလို့တောင် ထင်သူတွေက ထင်ကုန်ကြ ပြီ၊ မြင်တဲ့သူတွေက ငါ့ကို လာမေးလို့ ငါက ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ငှက်ခိုင်း . . . နင်ပြောတာ ကျန်နေသေးတယ်၊ လေချိုသွေးက ခါတိုင်း shopping ထွက်ရင် ငါတို့ကို ခေါ်နေကျ၊ အခုတော့ ငါတို့ကို ချန်ပြီး မောင်ရှင်ကို ခေါ်သွားတာကကော ဘာသဘောလဲ၊ နင်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ နင့်အပြုအမူတွေ ပြောင်းသွားတာ ငါတို့တွေ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး”

ပင်ကီက လေချိုသွေး၏လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး မေးလိုက်ပါ သည်။

“နင်တို့စွဲချက်တွေကလည်း များလှချည်လား၊ နင်တို့ပြောတာ တွေ အကုန်မှန်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာ တစ်ခုကတော့ ကိုမောင်ရှင်က ငါ့ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်သလားဆိုတာပဲ၊ သူ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ငါသနားသွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ဓါတ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါအထင်ကြီးမိတယ်၊ အဲဒါဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ သူနဲ့စကားပြောတာ၊ သွားတာလာတာ သူ့ရဲ့နိုးသားမှုစရိုက်က ငါ့အတွက် ကြည်နူးမှုတွေ ဖြစ်စေတယ်၊ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ငါလေ သူ့အကြောင်းကို ချည်းပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး”

“ဘုရား! ဘုရား! လေချိုသွေး . . . နင်တော့ မိန်းမတန်မယ် မောင်ရှင်ကို ချစ်နေပြီထင်တယ်၊ ကိုကောင်းထက်ကလည်း နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတော့မယ်၊ သူသိရင် မလွယ်ဖူးနော်”

မေယမင်းက စိုးရိမ်တကြီးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုကြည်နူးမှုမျိုးကို ငါ ဘဝမှာ ကိုမောင်ရှင်နဲ့တွေ့မှ ခံစားရတာကတော့ အမှန်ပဲ”

လေချိုသွေးစကားအဆုံး သူငယ်ချင်းမသုံးဦးက လေချိုသွေးကို နားမလည်နိုင်သည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်တာကို လေချိုသွေးက

ဘာမှမပြောဘဲ စာသင်ခန်းထဲက ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်အပြင်
ဖက်ကို ကြည့်နေမိသည်။

သည်နေ့ ကျွန်တော်ပရဟိတဘုန်းကြီးကျောင်းက စာသင်ဆောင်
မှာ ဂျပေ။ သော်ဇင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်စာလေ့ကျင့်ခန်းတွေ
စုလုပ်နေမိသည်။ ကပ္ပိယကြီးကိုကြီးစိုးကလည်း မြတ်မင်္ဂလာကျောင်းက
နေ ကျွန်တော်ပရဟိတကျောင်းရှိရာသို့လာပြီး ကျွန်တော်တို့ စာစုလုပ်တာ
ကို ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်လို့နေသည်။

“ပွမ် . . . ပွမ်!”

ကားဟွန်းသံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လေ
ချိုသွေးမောင်းလာသော ကားက ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လာသည်ကို မြင်ရ
သည်။ လေချိုသွေးက ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိနေသော နေရာ
သို့ ရောက်လာသည်။

“မလေချိုသွေးပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး . . . ဒီနေ့ အသိတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသွားလို့
လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ရင်း မင်္ဂလာဒုံဘက်ကနေ လှည့်မောင်းပြီး ဝင်လာတာ၊
ကိုမောင်ရှင်တို့က စာလုပ်နေတာကိုး၊ ကျွန်မလာလို့ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ပြီထင်တယ်”

“ဟာ! မဖြစ်ပါဘူး၊ အအေးသောက်မလား၊ ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မသွားမယ်၊ နက်ဖြန်ကျမှပဲ ကျောင်း
မှာတွေ့တော့မယ်၊ သွားပြီနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ။ လေချိုသွေးက နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်း

ထွက်သွားသည်။ ဂျပေးက လေချိုသွေး ကားမောင်းထွက်သွားတာကို
ကြည့်နေရင်းမှ . . .

“မောင်ရှင် . . . မိန်းမကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာသလို ဖြစ်
နေပြီဟေ့”

“ဂျပေးရာ . . . သူများသားသမီးကို အဲဒီလို မထင်ကောင်းပါဘူး”

“ဘာမထင်ကောင်းရမှာလဲ၊ မင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ ကင်တင်း
မှာ နှစ်ယောက်အတူတူ စားပါမလား၊ shopping ထွက်တိုင်း မင်းကို
ခေါ်မလား၊ မင်းနဲ့ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးမှာ နှစ်ယောက်ချင်းထိုင်မလား”

“ဂျပေးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ သေချာတာက အဲဒီလေချိုသွေး
က မင်းကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ သေချာတယ်”

“ဒီမှာ ဂျပေးနဲ့သော်ဇင် . . . သူစိတ်ဝင်စားလည်း ငါက စိတ်
မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ သူ့ဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝက မိုးနဲ့မြေလို ကွာတယ်၊ သူ့စီးတဲ့
ကားတန်ဖိုးကိုပဲ ကြည့်၊ ငါ့ဘဝမှာ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ရဲဘူး
ပြီးတော့ သူ့မှာ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့ သူရှိတယ်ကွာ၊ ငါက သူ့ကို
ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်တာပါကွာ”

“မင်းက ခင်ပေမယ့် ဟိုက သံယောဇဉ်တွယ်နေတာကွ”

“သူ့ဖက်က ဖြစ်တာတော့ သူ့အပိုင်းပေါ့လေ၊ ငါ့ဖက်ကတော့
သန့်သန့်လေးပါပဲကွာ”

ဂျပေးက ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်နေရင်းမှ . . .

“ရေရှည်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဖူးကွ၊ ဟိုဖက်က တိုးလာသလို
မင်းဖက်ကလည်း ဘယ်လောက်ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ”

“စိတ်ချပါကွာ . . . ငါ့ဖက်ကတော့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေအတိုင်း
အချစ်တစ်ခုတည်းကို နှစ်မွန်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့နားလည်
ပေးပါ”

“အေး . . . မင်းဘယ်လောက်ခံနိုင်ရည်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ငါတို့ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

သော်လင့်စကားအဆုံး စကားတစ်လုံးမှ ဝင်မပြောသော ကပ္ပိယ ကိုကြီးစိုးက . . .

“မောင်ရှင် . . . မင်းနဲ့ စောစောကလာတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြီးမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ မကြာခင်မှာ ဇာတ်ရဲ့အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်လာတော့မှာဆိုတာ ငါကြိုသိနေတယ်၊ အဲဒီအခါ မင်းဘယ်လို ပြေရှင်းမလဲဆိုတာ အခုကတည်းက ကြိုစဉ်းစားထားဟေ့၊ လူ့ဘဝမှာ မထင်မှတ်တာတွေဆိုတာ ခြုံခိုအလစ်တိုက်ခိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်း မမေ့နဲ့”

ကပ္ပိယကိုကြီးစိုးက စာသင်ဆောင်အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး နှင့်အတူ စာကိုသာ ဆက်လုပ်နေမိပါတော့သည်။

မေးခွန်းတွေအတွက်

စာပြေတွဲက ပြည့်စုံရဲ့လား။

လူဆိုတာ

တစ်ခါတလေမှာ

ကိုယ့်မေးခွန်းကိုယ်မေးပြီး

ကိုယ်တိုင်ပြန်ဖြေရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၇)

အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူက စုံနေသည်။ ကောင်းထက်ကော
ကောင်းထက်၏ မိဘနှစ်ပါးကော လေချိုသွေးအပါအဝင် လေချိုသွေး
မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါ အစုံအညီ ရှိနေကြသည်။

“ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ မောင်ကောင်းထက်လည်း နိုင်ငံခြားက
ပြန်ရောက်လာတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီမို့ မထူးတော့ပါဘူး။ သမီးနဲ့ မင်းနဲ့ကို
လာမယ့် ရှေ့အပတ်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ မင်္ဂလာ
ဆောင်ဖိတ်စာကိစ္စကို အရင်ဆုံးစီစဉ်ရမယ်”

လေချိုသွေး၏ဖခင် ဦးမိုးမြင့်ချိုစကားအဆုံး ကောင်းထက်၏
ဖခင်က . . .

“မင်္ဂလာဆောင်ဧည့်ခံပွဲအတွက် ဆီဒိုးနားမှာ ကျွန်တော်က
ဘိုကင်တောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟ . . . မြန်လှချည်လား”

“မမြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ ကိုမိုးမြင့်ချိုရဲ့၊ ဒီကို ဆွေမျိုးသားချင်း

ကြယ်ပွင့်စာပေ

၁၄၀

ဟူမံဒီရိုင်း

မိသားစု အစုံအညီကို ခေါ်ပြီဆိုကတည်းက ကလေးတွေရဲ့ကိစ္စပဲဆိုတာ အတတ်သိလို့လေ”

“အေးဗျာ . . . သမီးကျောင်းမပြီးခင် စီစဉ်ရတာကလည်း အခု မစီစဉ်လည်း နောက်စီစဉ်ရမှာပဲလေ၊ မထူးပါဘူးဆိုပြီး လုပ်လိုက်ရတာပဲ၊ ဒါမျိုးက လူတွေလည်း သိနေကြတာ၊ အချိန်ဆွဲရင် မကောင်းဘူးလေ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုထင်ထားတာ၊ အခုတော့ ထင်တာတွေ နိဂုံးချုပ်ပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို သမီးနဲ့မောင်ကောင်းထက် မင်္ဂလာပွဲအကြို ဒီကလူတွေ အားလုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားစားမယ်၊ ပြီးမှ ကျန်တာတွေ စီစဉ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုမိုးမြင့်ချို . . . ဒီအစီအစဉ်က အကောင်းဆုံးပဲဗျို့”

အားလုံးသော လူတွေ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေပေမယ့် လေချိုသွေး ခမာ မပျော်နိုင်ဘဲ ဟန်လုပ်၍သာ နေနေရသည်။

သည်အကြောင်းတွေ ဟိုတစ်ယောက်သာသိလျှင် ဘယ်လိုခံစား နေရမလဲလို့ လေချိုသွေးတစ်ယောက် သူ့အကြောင်းကိုတွေးရင်း သနား ရုံမက သနားတာထက်ပိုအောင် သနားနေမိပါသည်။

လေချိုသွေးမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပဖို့ တစ်ရက်သာ လိုပါတော့ သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေကလည်း ဝေပြီးပြီ။ သူငယ်ချင်းမတွေ ကတောင် အံ့အားသင့်နေပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သည်လောက်မြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်သွားတာပါလဲလို့။

သည်ရက်တွေထဲမှာ မောင်ရှင်ကို ကျောင်းမှာမတွေ့ရ။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မရှိတဲ့အချမ်း

သူတစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိ။

လေချိုသွေး သည်ရက်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိ သည်။

ဘဝခရီးကို ကောင်းထက်နှင့်အတူတူ တစ်သက်လုံး လက်တွဲ နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်တကယ်မြတ်နိုးရသော သူကို စွန့်ပစ်ပြီး ကိုယ်မမြတ် နိုးတဲ့သူကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ချစ်လာမြတ်နိုးလာအောင် လုပ်နိုင်ပါ့ မလား။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အစဉ်စိုးမိုးနေသော သူကို ဥပေက္ခာပြုပြီး တစ်ခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်သင့်သလား။

နောက်ဆုံးတော့ လေချိုသွေးတစ်ယောက် ကိုယ့်မေးခွန်းကို ကိုယ်သာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပလေစေ၊ ပြောချင်သူတွေ ပြောချင် တာ ပြောပလေစေ၊ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့သူ၏ ရင်ခွင်ထဲကိုပဲ ခိုလှုံတော့ မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရဲရဲချလိုက်ပါသည်။

လေချိုသွေးဆုံးဖြတ်သလို တစ်ဖက်လူကကောကွယ် . . . ။

ကျွန်တော်ရင်တတ်ထဲမှာ
မွေးကတည်းက
ကလွမ်းဆိုတာ မဝါလာပါဘူးဗျာ။

အခန်း (၁၈)

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မထင်ထားပါ။ ကက၊အငှားယာဉ်ပေါ်က နေ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး လေချိုသွေးက ဆင်းလာပါသည်။ နေ့လယ် ခင်းမို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ အသံတွေက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကလေးတွေကလည်း နေ့လယ်ခင်းမို့ အိပ်ခိုင်းထားသဖြင့် အိပ်နေကြသည်။

“မလေချိုသွေး . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲတွေ မမေးနဲ့၊ ရှင် . . . ကျွန်မအကြောင်း ဘာသိလဲ”

“ဘာကိုသိရမှာလဲဗျာ၊ ဒီရက်တွေမှာ ဒီပရဟိတကျောင်းက ကလေးတွေ စာမေးပွဲဖြေမယ့်ကိစ္စတွေ လိုက်လုပ်နေရလို့ ကျောင်းတောင် မတက်နိုင်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေဆီက နေ့တိုင်းစာပြန်ကူးနေရတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မပြောမယ်၊ နက်ဖြန် ကိုကောင်းထက်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပရတော့မယ်”

“ဟာ! ဒါ . . . သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကောင်းရမှာလဲ”

ကြယ်ပွင့်စာပေ

လေချိုသွေးလေသံက နည်းနည်းမာသွားတာကို ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မချစ်မြတ်နိုးသူနဲ့ တစ်သက်လုံး လက်မတွဲနိုင်ဘူး၊ ရှင့်ကို တစ်ခါက ကျွန်မပြောဖူးတယ်လေ၊ ကျွန်မချစ်ရတဲ့ မြတ်နိုးတဲ့သူကို ပထမဦးဆုံး သိရမှာက ရှင်လို့ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား။”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်မအခုပြောမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ပြောင်းလဲဖို့ ကျွန်မချစ်ခဲ့ရ မြတ်နိုးခဲ့ရသူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ရှင်ပဲလေ”

“ဗျာ!”

မထင်မှတ်သည့်စကားကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်နည်းနည်း တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

“မအံ့သြပါနဲ့၊ ကျွန်မလေ ရှင်နဲ့တွေ့တော့ ရှင့်ကို သနားတယ်၊ လေးစားတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ မသိစိတ်က ရှင့်ကို စွဲလမ်းလာခဲ့တယ်၊ အဲဒီစိတ်ကို ကျွန်မဖျောက်လို့မရဘူး၊ ရှင်က ကျွန်မကို စိုးမိုးနေခဲ့တယ်၊ အိမ်က ကိုကောင်းထက်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တဲ့အခါ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုခိုင်မာလာတယ်၊ ကျွန်မ မချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်ဘဝလုံး လက်တွဲရမှာ ထက် ကျွန်မမြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့ လက်တွဲပြီး ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပစ်မယ်လို့၊ ကျွန်မလေ မိန်းမတန်မယ့် မညာတမ်းပြောရရင် ရှင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ် ကျွန်မအိမ်ကနေ ထွက်လာတာ၊ ကျွန်မမှာ ငွေစုဘဏ်စာအုပ်လည်း ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်နေရာသွားပြီး ဘဝသစ်တစ်ခု တည်ဆောက် ကြရအောင်၊ ရှင်ကကော ကျွန်မကို မချစ်ဖူးလား။”

လေချိုသွေးစကား နားထောင်နေသော ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ မသိဖြစ်နေပါသည်။

“စိတ်ကူးယဉ်မဆန်ပါနဲ့ မလေချိုသွေးရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မလေချိုသွေးဘဝက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ဖက်မှာ အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်းစရာတွေက လူတွေပြောရုံဖြစ်ရုံသာမက တစ်သက်လုံး ပြောစမှတ်တွင် ကျန်ရစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါမျိုးက မလုပ်ထိုက်ဘူး၊ ပိုဆိုးမှာက မလေချိုသွေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးပဲ၊ သူတို့ခမျာ သူများပြောတာဆိုတာ တစ်သက်လုံး ခံရမှာ၊ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မစော်ကားပါနဲ့ဗျာ၊ မလေချိုသွေးမှာက မိဘနှစ်ပါးရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာက ကျေးဇူးတရားကို ဆပ်ချင်တာတောင် ဆပ်ဖို့ မိဘနှစ်ပါးက မရှိဘူး၊ မလေချိုသွေး ဆုံးဖြတ်သလိုမျိုးက မလုပ်ကောင်းပါဘူးဗျာ၊ လုပ်လည်း မလုပ်သင့်ဘူး၊ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပါ၊ ဒီမှာ မလေချိုသွေး . . . ကျွန်တော်မေးမယ်နော် မလေချိုသွေး ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်လား။”

လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်မလေ ရှင့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာယုံပါ”

“ကျွန်တော့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကတိတစ်ခုပေး၊ ချစ်တတ်သူတွေဟာ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသူရဲ့စကားကို နားထောင်တတ်တယ်တဲ့”

“ကျွန်မနားထောင်ပါ့မယ်၊ ဘာကတိလဲ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုချစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်မယ်ဆို မလေချိုသွေးကို ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ လူကြီးတွေ အစီအစဉ်ကို လက်ခံပါ၊ လူ့ဘဝမှာ ပြန်မရတာက သိက္ခာပါ၊ အဲဒီသိက္ခာတရားကို အကျမခံပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်၊ လာပါ . . . ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ်”

လေချိုသွေးက ဘာမှမပြောပါ။ သို့သော် သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ

www.burmeseclassic.com

မျက်ရည်တွေနှင့် စိမ့်နေသည်။ ကျွန်တော်က လက်နှင့်သုတ်ပေးမိပါသည်။ တစ်ခြားစိတ်မပါပါ။ နှမလေးတစ်ယောက်ကို ပြုမူသလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မ မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်၊ ရှင်ကကော ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့လား”

“ကျွန်တော်က လေချိုသွေးကို နှမလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး”

“အဲဒါ ရှင်တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါ လေချိုသွေးရယ်၊ လေချိုသွေးကို နှမလေးလို တွယ်တာခဲ့တာပါ။ နောင်လည်း မောင်နှစ်မလိုပဲ နေသွားတာပေါ့။ လာ . . . အဲဒီအိတ်ကို ကျွန်တော်ဆွဲမယ်၊ လမ်းထိပ်မှာ ကားငှားပြီး အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

“ကျွန်မလေ . . . ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်စကားကို ကျွန်မနားထောင်ပါမယ်၊ ရှင်ဟာ တကယ့်ကို ယောက်ျားပီသတဲ့သူပါလို့ ပြောပါရစေ”

ကျွန်တော်က လေချိုသွေး၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး လေချိုသွေးနှင့်အတူ ကားလမ်းမဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားငှားကာ လေချိုသွေးတို့အိမ်ဆီသို့ လာခဲ့ပါသည်။

“နက်ဖြန်မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို လာဖြစ်အောင် လာနော် . . . ကိုမောင်ရှင်”

“ကိုယ့်နှမလေးရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ကျွန်တော်လာရမှာပေါ့ဗျာ”
လေချိုသွေးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ကာ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း ငှားလာသောကားနှင့် ပရဟိတကျောင်းလေး

ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ပါ။

လေချိုသွေးတို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲက အတော်စည်ကားပါသည်။ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝန်းက ဥစ္စာဓနကလည်းရှိ မိတ်သဟာကလည်း ပေါတော့ သည်လိုစည်ကားတာ မဆန်းပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါင့်ဆုံးစားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ရင်းက သတို့သားကိုကောင်းထက်နှင့် သတို့သမီးလေချိုသွေးတို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို အစမှအဆုံးတိုင် ကြည့်နေမိပါသည်။

ဘဝမှာ စိတ်ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည့် လေချိုသွေးကို ဖျောင်းဖျော့ဆိုနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကျွန်တော်ကျေနပ်နေမိပါသည်။

ဘဝချင်းမတူသည့် အလွှာနှစ်ခုပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆိုသော အရာကို ဖယ်ထုတ်ခဲ့ပါသည်။

လေချိုသွေးကို ချစ်ခဲ့သလားလို့မေးရင် ချစ်ခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် သိသိချင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကနေ ဖယ်ထုတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မလွမ်းချင်ပါ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုလျှင် . . . ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ အလွမ်းဆိုတာ မွေးဖွားလာကတည်းက မပါလာလို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ အလွမ်းဆိုတာ လုံးဝမရှိပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတာက အရုဏ်သစ်ပရဟိတ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ မိဘမဲ့ကလေးတွေ၏ အနာဂတ်တွေသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။